

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akabin

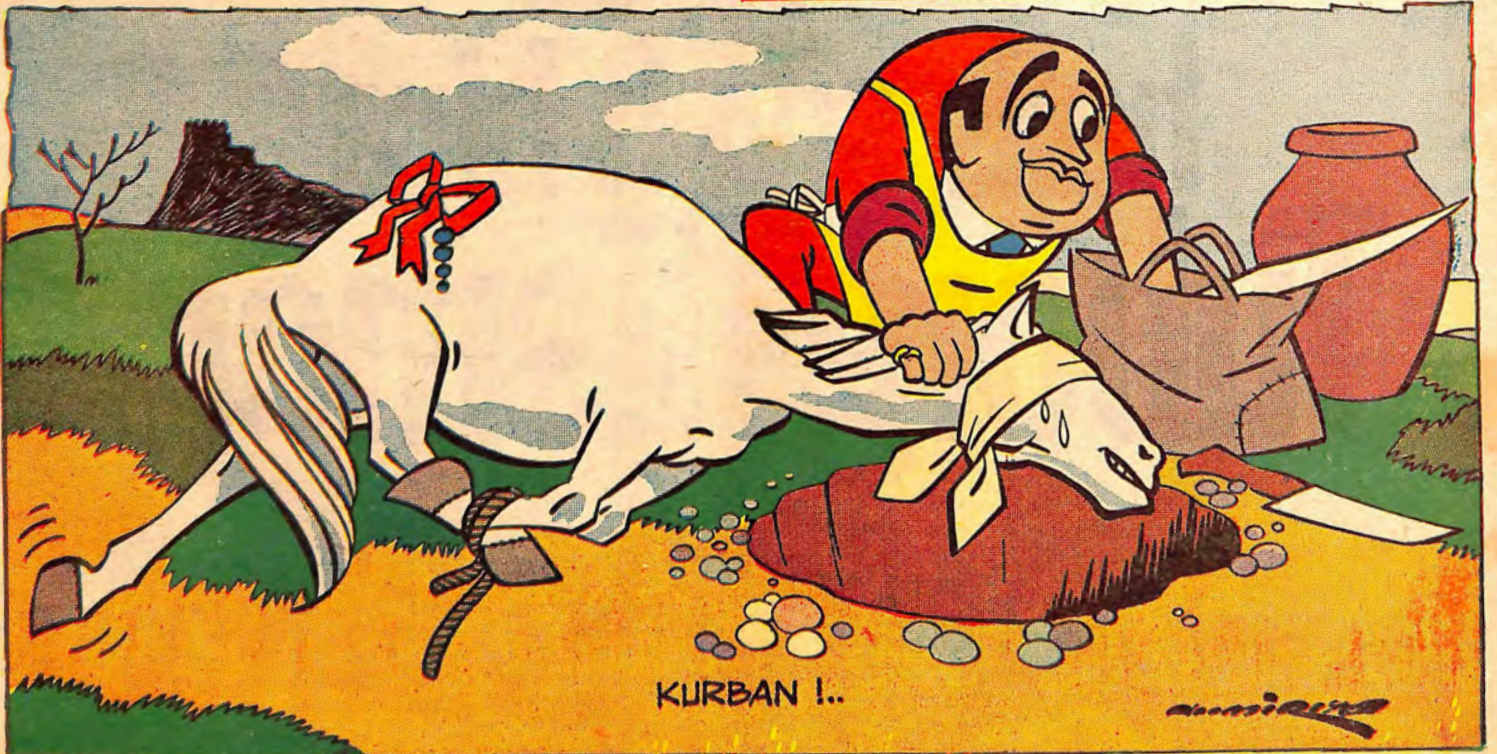
— CELÂL BAYAR
GALATASARAY
KULÜBÜNE ÜYE
OLDU —

DÜN

BUGÜN

SAFER
2024

İNÖNÜ — DİKKAT ET,
TUTTUĞUN DAL ELİNDE
KALMASIN SÜLEYMAN BEY!

KURBAN I...

amir

baska siyah biralara benzemeyen

halis siyah bira
Tuborg-Esmer

(Manajans : 256 — 11)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 7

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

3 Şubat 1971

Fiyatı: 125 Krş.

Sertlik Neye Yarar?

MANISA'nın Kula ilçesi Dört-lüce köyü, Türkiye'nin kırk-beşbin muhtarlığından biri.. öteki köylerimizde hayat nasılsa, üç aşağı beş yukarı, Dörtlüce'de köylü öyle yaşar..

Bir gün, bu yaşantıyı bozacak bir olayla gazete sayfalarına geçiyor Dörtlüce köyü..

Dörtlüce'de bir ilkokul var. İlk- okulun müdürü Hüseyin Ergün evinde otururken, Muhtar Yusuf Ceylan ile köy bekçisi Mehmet Kaya kapıyı vururlar:

— Biraz gelir misin, seninle konuşmak istiyoruz!

Hüseyin Ergün dışarı çıkar; o- rada bulunan köy halkından üç kişiyle beraber, muhtar ile bek- çi müdürün üstüne atılır, elleri- ni bağlarlar. Başına bir yem tor- bası, boynuna yular geçirirler. Yerlerde sürüklemeye başlarlar. Bir yandan sürüklenen, bir yan- dan dövülen öğretmen bayılır. Öldü sanılarak, çay kenarına atı- lır.

Ve görenler tarafından kurta- rılıp hastahaneye kaldırılır.

Bir Ortaçık hikâyesi bu..

Zulüm ve işkence üstüne..

Son yıllarda, güzel Türkiye'miz- de bu tür hikâyeler çoğaldıkça çoğaldı. Kaba kuvvete, zulme ve sertliğe prim veren bir yaşantı içine daldık.

Devletin polisi, Siyasal Bilgiler Fakültesi yurduna hücum edip kız öğrencilere olmadık şeyler yapıyor; onyedinci onsekiz ya- şındaki genç kızları copla dövüp yerlerde sürükleyebiliyor, elle ve dille sarkıntılık edebiliyor. Top- lumda gözü dönmüş çevreler ço- ğalıyor. Dinamit lokumu, Hacı Bekir lokumundan daha çok rağ- bet görüyor artık... Profesörlerin evleri bombayla tahrip ediliyor, üniversitede öğrenciler tabancay- la birbirlerine ateş ediyorlar, kı- ran-kırana bir çatışmanın husu- metleri bile taşına vuran hava- sında kardeş kavgasına doğru gi- diyoruz.

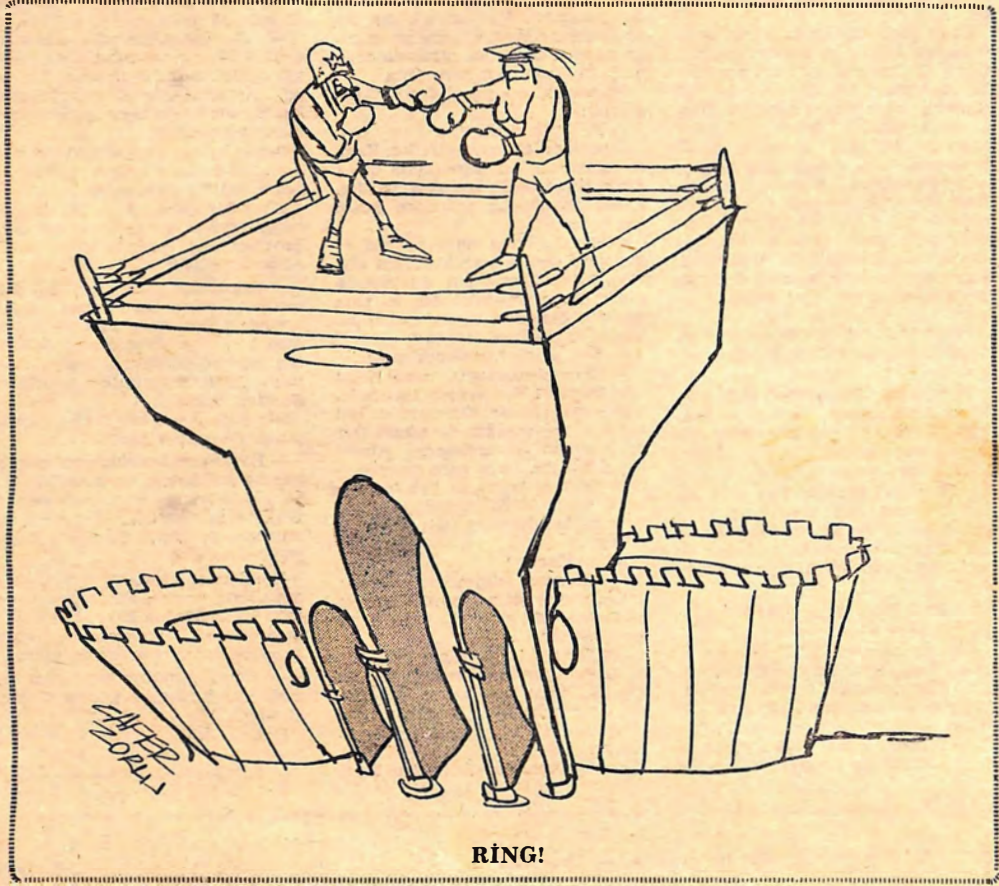
Ve sertleştiğimiz sertleşiyoruz..

Ama hangi dâvaya sertlikle çare bulunmuş ki?

Öğretmenlere kıymışız, sürmü- şüz, dövmüşüz, hepsinin boynu- na yular takmışız, Türkiye yük- selir mi?

Polis, bütün üniversiteleri işgal etse, her fakülteye bir karakol kursak, üniversite dâvası çözüm- lenir mi?

Bırakınız profesörlerin kapı- sında dinamit lokumu patlatma-

yı, bütün öğretim üyelerinin üs- tüne bomba yağdırsak, boyumuz mu büyür?

Hepimiz birer parabellum e- dinsek de, canımız sıkıldığında havaya birer el ateş etsek, dış ti- caret açığımız mı kapanır?

AP. ile CHP. parlâmentoda bi- ribirine girse, bağımsız milletve- kili Celâl Kargılı'yı yakalayıp Meclisin büyük salonu ortasında linç etsek; DP. ile GP'yi kapıştır- sak, Bütçenin deliği mi küçülür?

Sertlik, kavgâ, işkence, Türki- ye'nin bir tek derdine derman o- lacak şey midir?

— Elbette hayır!

Sertlikle Türkiye'nin bir dâva- sı çözümlenemez, ama sertlik sertliğe yol açar. Sen sertleşti- ğe, karşıdaki daha çok sertleşir;

ve en sonunda en sert kim ise, o el koyar iktidara... Kaba kuv- vetin egemen kıldığı bir top- lum olur çıkarız. Kaba kuvvetin egemen olduğu yerde ise çağımı- zın uygarlığı yoktur. Sonra ne demiş şair:

Zulmün topu var güllesi var
kal'ası varsa..
Hakkın dönmez yüzü, bükül-
mez bileği vardır.

Tabii en sonunda hak kazanır. Ama sertliğe prim veren toplum- larda hak zaferi kazanıncaya ka- dar çok ıstırap çekilir, çok kan dökülür.

Nitekim ülkemizde faili meç- hul cinayetler serisi, siyaset sah- nesinde gittikçe çoğalmış, yirmi- ye yaklaşmıştır. Ölenlerin hepsi

genç, hepsi bu memleketin evlâ- dıdır. Hangi taraftan olursa ol- sun Türk'tür, insandır. Biribiri- mizin boğazına sarılacak kadar katilleşmek ve öğretmenimizin boynuna yular takıp yerlerde sü- riyecek kadar vahşileşmek neye yarar? Öğrenci kızlara işkence etmek polisin şerefini mi yük- seltir? Adam öldürmek, tarihin ve yeryüzünün neresinde makbûl sayılır?

Hayır!.. Galiba topyekûn bir kâ- busun eşğine itiliyoruz. Türk'ü Türk'e düşman eden birtakım rüzgârlar mantığımızı donduru- yor. Demokratik düzen içinde fi- kilerimizi savunacağımıza, bir orman kanunu koşullarında can- nımızı savunmak zorunda kalıyo- ruz. Anayasa ve kanun dersiniz, çöktan bir yana itilmiş...

Hal böyle iken politikacılar lâ- fazanlık çorbasına kaşık talimi yapıyorlar...

Uyanın efendiler, uyanın...

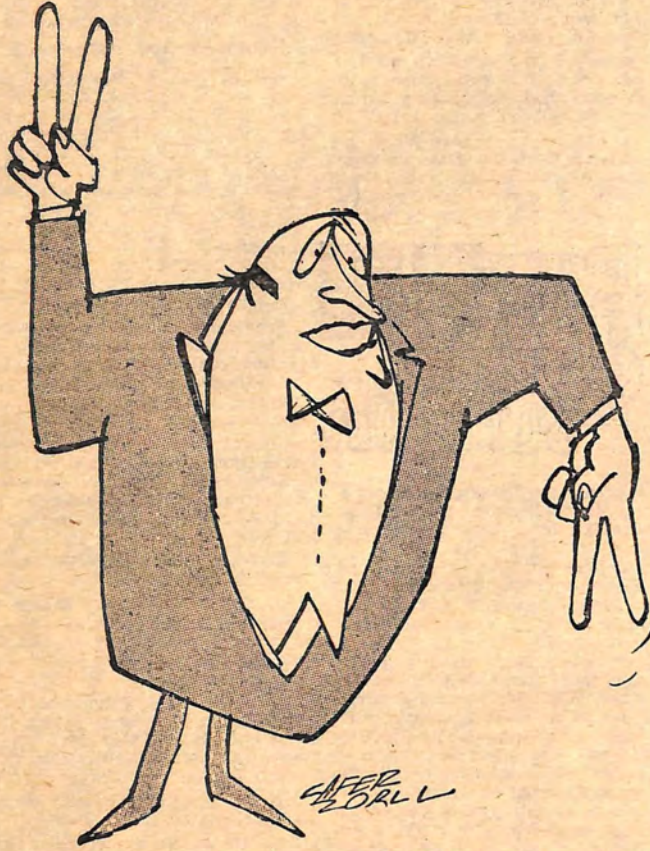
AKBABA

AKBABA

Sevgili okurlarının Kurban Bayramlarını
kutlar, mutluluklar diler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HANGİSİ?

yapmak değildir, sözünü sık sık tekrarlayan konuşmacı, fıkralar anlatı, geçmişten örnekler gösterdi, vatandaşlarla sohbet etti, toplanan kalabalığı yeterli görünce uzatılan makası alıp:

— Her şeyi bir yana iterek asıl meseleye gelelim, dedi. Bilindiği üzere beş yıllık iktidarımız sırasında yarattığımız dev sanayi tesislerine bir yenisini katmak için burada toplanmış bulunuyoruz, diye uzun bir nutka başladı.

Sonunu dinlemedi Nihat bey:

— Hep aynı numara, diyerek sıyrıldı kalabalığın arasından.

Koskoca günü bitirmişti ama, en güç işlerin bile üstesinden nasıl geldiğini öğrenmişti.

Kendine karşı büyük bir güven duygusuyla karanlığın çökmesini beklemeden dimdik, girdi evinin bulunduğu sokağa.

Kimden korkacaktı? Meramını anlatmak için ne diye alacaklılarını birer birer karşısına alacaktı?

Zile bastı, kapıyı açan karısından bir iskemle isteyip üstüne çıktı. Sonra da ev halkının soru dolu şaşkın bakışları arasında başladı acayip sesler çıkartmaya.

— N'olursun sus, diye kolundan çekti karısı. Ev sahibi duyar da ka-

şıya dayanırsa rezil oluruz mahal-ley!

— Karışma işime! diyerek bir kahkaha attı.

Konu komşu üstüştü Nihat beyin başına. Sokağın sonlarındaki kalabalığı gören bakkal:

— Nihat beye bir şey oldu galiba, diyerek çekti kapıyı, Nihat beylere koştu.

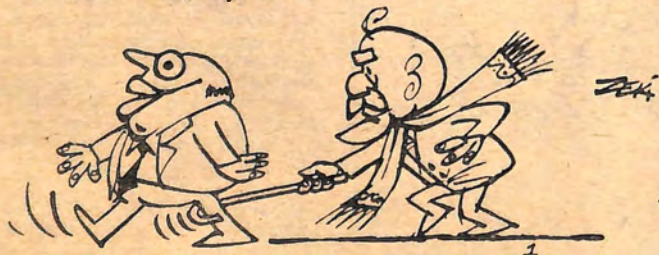
Nihat beyin gülmekle ağlamak arası sesini duyan kasap, kepengi indirip yağladı tabanları.

Onbeş dakika sonra toplanan kalabalığın arasında bütün alacaklılarının da bulunduğunu gören Nihat bey öğrendiği numarayı uygulamaya başladı:

— Şimdi her şeyi bir yana bırakalım, kendi işimize bakalım, diyerek çıkardı borç defterini. Alacaklı sayısı 33, borç miktarı 2.750 lira... Biraz daha dişinizi sıkın. 1971 sonunda hepinizin borcunu ödeyebileceğim zira!...

Yaptı reveransını, indi iskemleden. Oh be... 33 kişiyi ayrı ayrı nasıl bulup derdimi anlatırım diye düşünmekten kafası çatlamıştı! Beş dakikada duymayan kalmamıştı işte. Hem de basit bir numara sayesinde...

Vedat SAYGEL

— İnönü, «Demirel'i düşürmek için elimizden geleni yapacağız» dedi. —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

SEVE SEVE

SEVİLMEKTEN hoşlanır mısınız?

«Ammma saçma soru!» diye ceksiniz. Sevmek istemeyen var mı? Var. Ben varım.

Acayip bir ruh hastalığına yakalandığımdan yahut herkesten farklı olmak hevesine kapıldığımdan değil. İnsanların sevdiğini söyledikleri hemcinslerine neler yaptıklarını gün geçtikçe daha iyi görüyorum da ondan.

Şaka etmiyorum vallahi. Sevenlere, sevilenlere, sevilenlere dikkatle bakın. Birbirlerinin ömürlerinde oynadıkları rolü, yaşantılarına karşılıklı etkilerini inceleyin. İncelemeniz yeteri kadar dikkatli olursa çoğu kere tüylerinizi ürpertecek sonuçlara ulaşsınız.

Analar babalar çocuklarını, aşıklar sevgililerini, futbol hastaları takım aslarını, hattâ avcılar kuşları çok severler. Ama hepsi değişik yollardan etmediklerini komazlar sevgilerinin hedeflerini.

Çünkü efendim, sevmek aslında iyilik etme yahut başkalarının mutluluğunu artırma isteğinden değil, seven kişinin kendi iç ihtiyaçlarından doğan bir duygudur. O duygu, kişinin içinde doğduktan sonra ihtiyaca uygun bir hedef bulup kancasını takar. Yani, bir anlamda, seven kullanmaktadır sevdiğini.

Bu gerçekçi dile getiren ünlü bir söz de vardır:

— Ben seni seviyorsam bundan sana ne?

Tabii aynı sözü tersine de çevirebiliriz:

— Sen beni seviyorsan bundan bana ne?

Bütün bunları bana düşündüren ne oldu, biliyor musunuz?

Kimi insanın pul, kiminin antika topladığı gibi, bendeniz de haber tolarım. Gazetede, dergide gördüğüm, radyoda yahut eş dosttan duyduğum ilgi çekici haberleri hemen not edip saklaya saklaya yıllardan beri yığınla dosya biriktirmişimdir.

Geçen hafta size bazı insanların yunus balıklarını nasıl yetiştirip savaşa soktuklarını anlatmıştım ya? Yunus sözü bana dosyalarımıdaki bir notu hatırlattı.

Geçen yaz THY'nin basınımıza dağıttığı şu Eskişehir kaynaklı haberi buyurun okuyun:

«Çok kere kabri değiştirilen Yunus Emre'nin mezarından toprak alınmasını önlemek için bir bekçi görevlendirilmiştir.

Yunus aşıkları kendilerine uğur getirdiği inancıyla ünlü halk ozanının mezarındaki toprakları almaktadır.

Ziyaretçilerin bu inançlarından ötürü Yunus'un kabrinde toprak kalmayınca ilgililer önleyici ted-

bir olarak burada bir bekçi görevlendirmişler ve toprağını da tazelemişlerdir.»

Bu satırları tekrar okuyunca geçen hafta insanlardan çok yunus balıklarına acımış olmamdan utandım. Hiç şüphe yok: dünyada en acımacak yaratıklar hemcinslerinin şerrine uğrayan insanlar...

Şu ölümlünden neredeyse bin yıl sonra en büyük halk ozanımızın başına gelene bakın! Onun «aşıkları» denilen kişilerin yaptıklarına bakın koca Yunus'a:

Dünyanın mahında mülkünde, taşında toprağında en az gözü olan ozanımızın mezarı cascavlak kalmaması diye taşına toprakla besleniyor...

Çağın her çeşit sakat inancına ve saçmalığına karşı çıkmış ulu düşünürün mezarı büyü uğrağı gibi kullanılıyor...

Bütün kapıların, killilerin, kısıtlamaların düşmanı, kardeşçe özgürlüğün savunucusu Emre'nin mezarına bekçi dikiyoruz...

Ve niçin oluyor bu maskaralık? Büyük ozanın «aşıkları» niçin yürüyorlar fukaranın kabir toprağını?

Ona ilgi gösterilsin, saygı artsın, iyilik gelsin diye mi?

Yooo! Kendilerine «uğur» gelsin diye!

Hoş, yeni bir iş değildir ya bu; bırakan sevilenleri, kendilerine tapılan kişilerin bile başına gelmiştir.

Hristiyanların Tanrının oğlu belledikleri Hazreti İsa bir lokma, bir hırkayla yaşayan, kurulu düzene temelden karşı çıkan, «Bir deve iğne deliğinden geçebilir de bir zengin cennete giremez» diyen, kimse kimseye karşı en küçük çapta zor kullanmasına razı olmayan, hattâ tokat yiyen insanın öteki yanağın ikinci tokada sunmasını isteyen bir peygamberdi, değil mi?

Onun dünyadaki vekili geçinen Papalar aynı Hristiyanların yürekten desteğiyle dünyanın en debdebeli, en zengin, en yaldızlı sırmalı düzenlerinden birini kurup bu baskı sebekesini İsa Peygamber adına kullanarak yüzlerce yıl sayısız insanı korkuncu iş kencelerle öldürmediler mi?

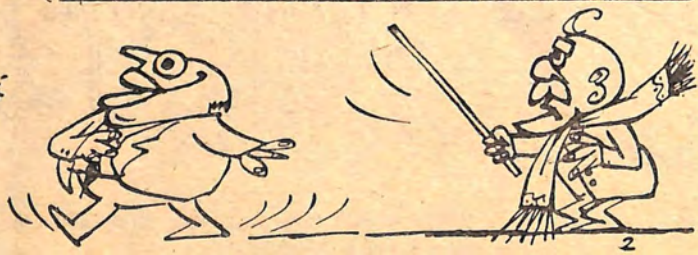
Hep İsa'yı çok, pek çok sevdi-lerini söyleyerek yaptılar bütün bunları...

Gelin de bir başka ünlü sözün hatırlamayın:

— Yârabbi, ben düşmanlarımı la başa çıkarım; sen beni dostlarımdan koru!

Hele şu sıra Türkiye'nin durumuna baktıkça ben büsbütün kaygılanıyorum.

Demokrasiyi, özgürlüğü ve halkı sevdi-lerini söyleyenlerimiz pek çoğaldı da...

Seks mizahı

KARISINA bir haller oluyordu bugünlerde. İşinden yorgun argın dönüştü bir karış suratla karşılıyordu. Oturacak yer aramasına kalmadan kadının çenesi açılıyor, ver yansın ediyordu:

«— Ne adamlar var duydu mu? Kulağını aç, dediklerimi iyice duy. Hacer'i tanırsın. Geçen günümde gelmeyip de sağda solda dedikodu eden karı. Pasaklılığına bakmadan, benim evimde sıkıldığını söyleyen...»

«— Tamam hanım. Anladım, tanıdım.»

«— O'nun kocası işte. İşinden çıkar çıkmaz kahvehane, meyhane bilmezmiş. Hemen evine gelip pijamalarını giyer, kolları sıvarmış.»

«— Güreş mi tutuyorlarmış hanım?»

«— Hadi ordan, ne güreşi o? Bırakmış bulaşıkların başına geçermiş. Bulaşık bitti, çamaşır. Çamaşır bitti, yemek. Bu arada da ortalığı bir güzel siler süpürürmüş. Anladın değil mi kadının benim evi neden pis bulduğunu? Böyle marifetli koca dostlar başına...»

«— Yâni, Hacer'in kocası böyle yapıyor diye...»

«— Dur dur, daha bitmedi. Baktı ki, kocası her gün böyle yorulup yıpranıyor, kadın da boş durmuyor mu?»

«— Merak ettim doğrusu, ne iş yapıyormuş Hacer de?»

«— Banyoyu yakıp, kocacığım şöyle bir su dökünsün, rahatlasın diyormuş. Banyo yanar da su boş gider mi? Duy duy, ne adamlar var öğren de, bir de benim soğukluğumdan bahsetme...»

«— Vay namussuz kadın vay.»

«— Kim o namussuz? Bana bak...»

«— Hacer'e dedim hanım. Hacer'e...»

İki gün bulaşıktan başlayıp hanıma banyoyu yaktırmıştı ama, yorucu işi vardı. Akşam eve gelince de, hanımın gönlünü yapmak için her gün böyle yıpranamazdı. Ne yapmalıydı acaba?

İsteksiz eve geldi. Kapiyi karısı güller yüzü açtı. Koltuğuna oturur oturmaz bulaşıklar akına geldi. Şöyle bir yokladı kendisini. İmkânı yok, bir yarım saat ayaklarını uzatıp dinlenmeliydi.

Karısı kahvesini yapmış, yanına gelmişti:

«— Kahveni iç de pijamalarını giy hayatım...» diyordu. «Hacer'in yaptığını komşumuz Safiye'ye de anlattım. Görme, onlar da aynıni uygulamaya başladı. Safiye bir memnun, bir memnun. Allah senden razı olsun diyor. Şimdi kocası ile ara-

ları pek iyi imiş. Söz arasında ben senin yaptıklarını sayarken çamaşır, bulaşık diye hepsini dedim ya, kıyamam sana hayatım. Ben de yardım ederim, olur biter. Bugün çarşıya alış verişe çıkınca bulaşıklar çoğaldı. Birkaç parça da çamaşır var. Artık yavaş yavaş yaparsın, olur biter. Haa, aklımdayken ben de banyoyu yakayım bari.»

O akşam da böyle geçti. Ertesi günü yolda Safiye'nin kocası ile karşılaştı. Az çok konuşur, tanışılardı kendisi ile. Nedense kısa bir selâmdan sonra, asık bir suratla uzaklaş-

Bir damla su için NURETTİN TÜRKER

tı adamcağız. Dursaydı, konuşsaydı, bir çare bulalım diye sözü bağlayacaktı ama, buna fırsat vermemişti.

Dairede evraklara imza atmak gelmiyordu içinden. İştahı da aksine tıkanmış, durmadan su içiyordu. Kime ne deyip, kimden ne akıl soracaklırdı ki?

O akşam karısı daha heyecanlı, daha telaşlı karşıladı kendisini. Yüzünde belirir bir kırmızılık vardı:

«— Benim aslan kocacığım...» diyordu. «Otur hele, bak ne olmuş anlatayım sana. Sen hep derdin de inanmazdım. Aslanım benim. Hacer'in çıkardığı bu oyunu bize Nermine anlatmıştı. Onbeş gün oluyormuş her halde. Nermine'nin kocası ben şöyle erkeğim, böyle yamanım diye atar tutarmış karısına. Onbeş gün geçince pes etmiş adamcağız. Şimdi kocam tükendi diye, alaya başlamış Nermine. Seni düşünüyorum da, benim kocam yüz yıl da geçse tükenmez, dedim. İyi demiş miyim hayatım? Ben seni bilirim, sen ne hınzırsındır. Ehh, hadi bakalım bulaşığın başına. Ben de banyoyu yakayım...»

On yıl evlilikten sonra, olacak ırtıtan mıydı bu? Gençliği, ilk yılları

nerede, şimdiki zaman nerede? Ahh, diye diş biliyordu Hacer'e. Bir yandan da bu dayanıklı kocayı merak ediyordu. Sallana sallana mutfağa geçti, bulaşıkları yıkamaya koyuldu.

İçerden karısının sesi geliyordu:

«— Üst katta oturan Aycan'a da söyledim böyle böyle, diye. Onlar da başladı. Bakalım ne olacak sonu? Ahh, seni eski kurt! Sinsi sinsi gülersin değil mi? Öyle, dedim. Benim kocamın eline kimse su dökemez. Boşuna konuşmaz benim kocam, dedim. Öyle ya, on yıldır benim gibisi yoktur diye boşuna konuşmadın ya? Hele bir Safiye'yi görmeliydin. Galiba tatsız bir şey olmuş ama, saklıyor kâfir. Merak etme yakında kokusu çıkar.»

İşler iyice sarpa sarıyordu. Adate bir yarışma havası doğmuştu. O akşamı güç belâ atlatıp, ertesi günü doktora koştu. İştah, kuvvet şurupları, ilaçlar aldı. Daireye gelip, gizlice atıştırdı.

Akşam, işten sonra eve dönüştü, mahallenin sokak başında iki kişi yolunu kesti. Baktı, biri Aycan'ın kocası, diğeri de Safiye'nin. Durumu anlar gibi oldu ya, pişkinliğe vurdu:

«— Vay, selâmlarız beyler. Çoktandır görüşmemiştik.»

Cevap almasına zaman kalmadan Safiye'nin kocası yakasına yapıştı. Aycan'ın kocası da ağzı köpük içerisinde, hirsinden yiyecek gibi konuşuyordu:

«— Sapık herif. Bizimle ne alıp veremediğin var senin? Kendin ne halt edersen et, bizi ne diye karıştırırsın ha? Seninle yarışacağız diye sihatimizden mi olacağız yâni!...»

Boğazını sıkımayla devam ederek sözü Safiye'nin kocası aldı:

«— Ya bu işe son verdiğini ilân edersen, ya da seni yaşatmayız.»

Ellerinden kurtulup eve girdiğinde ağzını bıçak açmıyordu. Karısı etrafında pervane gibi dolaşıyor, ne diyecek acaba diye ağzının içine bakıyordu:

«— Söyle hadi, ne oldu? Sapsarı kesilmişsin...»

«— Safiye'nin kocası ile Aycan'ın kocası...»

«— Başlarına bir iş mi geldi yoksa?»

«— Ne gezer. Şimdi eve gelirken, sokak başında yolumu kestiler. Ya bu yarışmaya son verirsün, ya da seni yaşatmayız dediler...»

«— Sahi mi? Böyle böyle dediler ha?»

«— Evet, aynen anlattığım gibi...»

Karısı katıla katıla gülmeye başlamaz mı. Neredeyse tıkanacak gibi oldu. Neden sonra kendisini toparladı:

«— Ben demedim mi onlara...» diyordu. «Biraz hile yaptım ya, boş ver. Gene biz kazandık. Ehh, onlar dörder yıllık evli. Biz on yıllık, o kadar da olsun değil mi?»

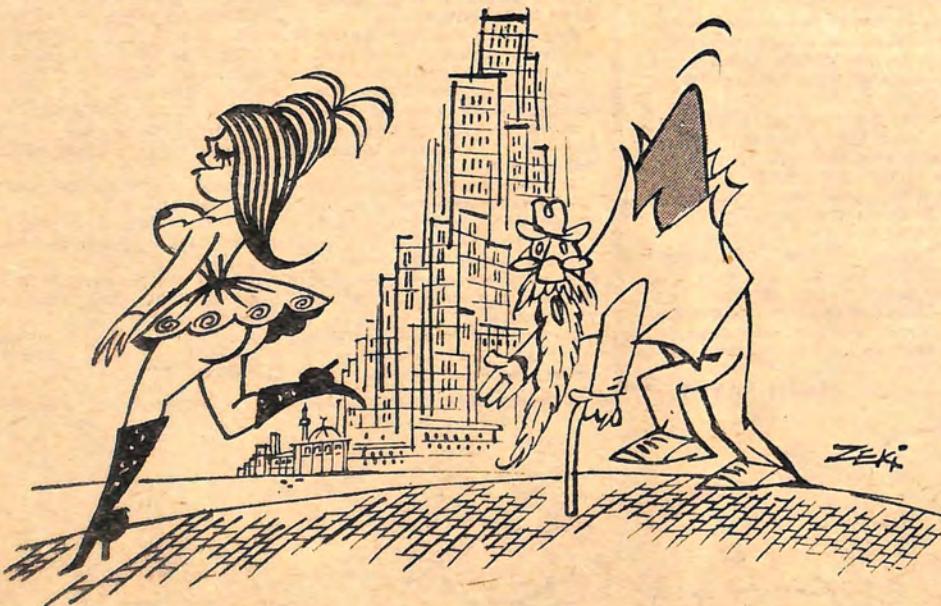
«— Sen ne hilesinden bahsediyor-sun hanım, hile neresinde bu işin? Her akşam banyoyu yakan sen, bulaşıkları yıkayan da ben değil miyim?»

«— Orası öyle ya, onların banyo yapip, bulaşık yıkamaya başladığı bir ay oldu. Bizimki on günü bulmaz. Hadi hadi, bir de şişip durma. Aramızda bahse tutuştuk. Kim pes ederse ziyafet çekecek. Öyle ucuzdan değil, en âlâsından. Sizleri de Hacer deyip kandırdık. İyi ettiniz, güzel ettiniz ama, ne yapalım. Her gün banyo yakmaya dayanmam ben. Yine bulaşığımı, çamaşırlarımı yıkarım işte.»

Karısı, mutfağa giderken koltuğa yığıldı, bir vudum su, bile diyemedi.

Nurettin TÜRKER

Yaşlı erkekler, kadınlara daha düşkün oluyor. — Gazeteler —

— Ne gülüyorsunuz?.. Biraz yaşlandım, biraz kamburum çıktı diye, kadın peşinde koşmayacak mıyım?..

SİZİN İÇİN

SIRASI MI?

Fabrikamız beğküllerinden Hasan Erdoğan, aynı zamanda avcılığa da pek meraklıdır.

Memleketinde bir gece, pusuda tavşan beklerken, arkadan bir el omuzuna vurur. Arkadaşı sanarak aldırış etmez. Dönüp bakmadan, «Çekil git» anlamında bir el işareti yapar. Yapar ama, arkasındaki çekilecek gibi değil. Dakikada bir dönüp bakmasını istemiş gibi omuzuna vurup durur. Sonunda dayanamaz döner ki, ne görsün? Omuzundaki elin sahibi kocaman bir ayı değil mi! Tavşan da çıktı çıkacak... Bizimki gayet sakın, «Ulan kocaoglan» der, «şakanın sırası değil, tavşanı kaçtıracaksın bana!...»

Cevdet MUTLU
Veznedar — KAYAS

ETLİ PİLÂV

Bir arkadaşla beraber lokantaya gitmiştik. İkimiz de birer tane pilâv istedik. Pilâvlar geldi, daha birkaç kaşık yemiştik ki arkadaşım elini hırsla masaya vurarak garsonu çağırdı. Yemekteki sineği göstererek:

— Ben sizden etli pilâv mı istemiştim? dedi.

Garson, sineği görünce çekingen bir halde:

— Değiştirelim, dedi.

Eski tabağı alarak içeriye bağardı:

— Beyefendinin pilâvını tazeleyin, bu defaki etsiz olsun!

HIÇ

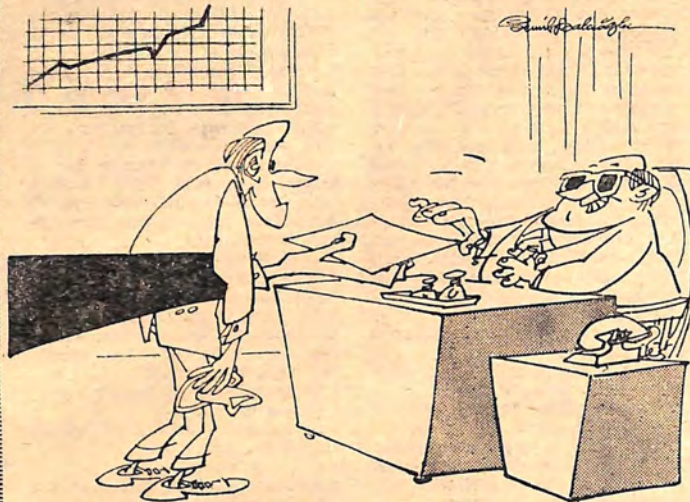
Bektaşla kaymakam münakaşa ediyorlardı. Kaymakam bektaşiden daha bilgili olduğunu iddia ediyordu. Bektaş ona a laylı bir şekilde sordu:

— Sen nesin ki? dedi.

Adam:

— Kaymakamım, dedi.

Bektaş:

Umum Müdür — Hah şöyle yahu... Böyle okunaklı dilekçelere baylıyorum!..

— Sonra ne olacaksınız?
— Kaymakam:
— Vali.
— Sonra?
— Vezir.
— Sonra?
— Sadrazam.
— Sonra ne olacaksınız?
dediğinde. kaymakam:
— Hiç, der.
O zaman kurnaz bektaş:
— Ben şimdiden hiçim, der.

Özer EMİROĞLU
4 Eylül Mahallesi 69.
Sokak No: 7
SİVAS

İMTİHAN

İlkokulu dışardan bitirme imtihanındayız. O gün Fen Bilgisi imtihanı var. Sorunun biri şu: «Büyük ve küçük dolaşım nedir? Faydasını açıklayınız?..»

35 yaşlarında, dört evlat sahibi bir vatandaş bu soruya şu cevabı vermiş:

«— Büyük dolaşım, Alman'a ve diğer devletlere gidip dolaşmaktır. Küçük dolaşım ise kendi vatandaşlarımız içinde gezip dolaşmaktır. Faydası vardır. Çeşitli yerleri görüp, adamlarını bilmek eyidir. Adam, adamlığımı dolaşım sayesinde kazanıyor.»

Aynı adam, bir evvelki Sosyal Bilgiler imtihanında «Rönesans ve Reform nedir, onları hazırlayan sebepleri izah ediniz?» sorusuna da şu cevabı vermiş:

«— Rönesans ve Reform, topraksız köylüye toprak verip, Rönesans yani Avrupa toprak reformu yapmaktır. Köylüyü zenginleştirmek. Onu hazırlayan sebepler ise, açlık ve fakirliktir.»

Sabri TOPKAYA
Ortaokul Resim-İş Öğ.
Artova — TOKAT

LA MAKARİNA

Ankara'da kursta iken dört arkadaş bir odada kahyorduk. Bir gün ders dünüştü hepimiz ellerimizi yıkamak için yatakhaneye gitmiştik. Arkadaşlar benden daha önce gelip yataklara bile uzanmışlardı. Ben ellerimi yıkayıp odanın kapısını açtığı sırada; radyo «La Maritza» adlı parçanın çalınacağını a-nons etti.

Ben:

— Oh be, ne şahane parça «La Maritza» dedim.

Ahmet, yatağa uzanmış ve karnı da çok acıkmış olacak ki:

— Ne makarnası, kadinbuda köfte var bugün tabldotta, demez mi.

Fikret DEMİR
Mu. Asb. 11 Elk. Brl.
Ömerli, Üsküdar — İst.

BAŞKASININ MALI

Kentin zengin tefecisi ne zaman halkın işsizliği ve fukaralığı konusunda bir konuşma duysa kızar, göpürür:

— Çalışmaz bu millet! derdi. Denemek isterseniz, işsiz dediklerinizi gönderin bana. İş vereyim. Göreceksiniz iki günden fazla çalışmayacaklardır!

Kendince haklıydı. Bir kısmı kendinin, bir kısmı devletin, bir kısmı başkalarının olan yüzlerce dönüm toprağı vardı da, çalışacak adamı yoktu. Köylü aç gezmeye razıydı, ona çalışmaya razı değildi. Sonuç açlık olduktan sonra ha oturmuş aç kalmış, ha zengin tefeciye çalışmış aç kalmış, hepsi bir.

Bu nedenle iki taraf da birbirlerine gizliden gizliye diş bilemekten başka bir şey yapmazdı.

İşte böyle bir işsizle karşılaşan ağanın konuklarından biri, bu hırpani adamın kim olduğunu tefeciye sorar. O da alayla:

— Kim olacak, der, kentin en zengin adamı... Bütün meydanlar, bütün sokaklar onun.

Vatandaş bu sözleri duyar ama aldırış etmez. Aradan zaman geçer, aynı vatandaş kendisini ziyarete gelen bir askerlik arkadaşıyla dolaşırken, tefeciyle karşılaşır.

— Bak, der arkadaşına. Şu geleni görüyor musun? Diğer sorar:

— Kim?...

Tefecinin yanından geçerken yüksek sesle cevap verir:

— Kim olacak, benim meydanlarıma sokaklarıma izinsiz giren, tapulu toprağı babasının malı gibi işleten, kentin en adi adamıdır!

Ali Civan YÜCEL
Hâkim, İNEBOLU

Bir köy halkı toptan Almanya'ya gidiyor. — Gazeteler —

Yazısız

DEDE YADİĞÂRI PALA

KORKMAZGİL

EVDE, dede yadigari bir pala vardı. Biz, çocukluğumuzda, o elimize takar, başımıza da ne bulursak sarar, «yenicecilik» oynardık. Bizler büyüdük, başka oyunlara başladık. Bu kez bizim çocuklara kaldı emektar pala. İkide bir belle-rine takıyorlar, «askercilik» oynuyorlardı. Bazen da müsamerelere yapmak için okula götürüyorlardı.

Bir gün karım dedi ki:
— «Çocukların elinden kurtaramıyorum, Şevket. Nereye soksam bulup çıkarıyorlar. Ne olursun, götür şunu bıçakçıya da, iki bıçak yapsın bana.»

İplerle, tellerle, çaputlarla bağlana sarıla kedi mumyasına dönmüş kını içinde yastı, pash pash yatan, bizim, dede yadigari palayı tutuşturdu elime. Önce belime taktım, gecikmiş bir yeniceci gibi doluştım odanın içinde; sonra, «Allah Allah!» diye gürleyerek salladım elimde. Karım, bir köşede durmuş, benim bu çocuğu halime bakıyor, gültüyordu.
— «Olur» dedim, «götüreyim. Yalnız, böyle gitmez bu. Bâri bir gazeteye sar şunu.»

Arandı tarandı, bir gazete buldu; dede yadigari sarıp sarmaladı:
— «Söyle de güzel yapınlar. Şu boy olursa yeter. Lâhana, pırasa doğramaya, ekmek kesmeye, kabak parçalamaya lâzım oluyor, ayol. Anemim böyle bir bıçağı vardı da, pek severdik, yıllarca kullanmıştık. Kim bilir nerde kaldı? Hem, böylece, senin dede yadigari da bir işe yarayabilir olur.» Kızdı birden: «Canım, birbirlerini sallıyorlar. Bir yerlerini kestirecekler diye ödüm kopuyor. Plâstik oyuncak çağında, böyle nesnelerle oynayabilir mi çocuklar?»

— «Haklısın» dedim. «Biz bile beceremiyorduk bununla oynamayı. Her oyuncak, adamını istiyor.»
Gazeteye sarılı dede yadigari koltuğumun altında, çıktım evden. En

yakın nerede yaptırabilirim, diye düşünme düşünme yürüyorum kaldırımda. Birden, «geliyooooor!» diye bir haykırma duydum arkamda. İrkilererek döndüm ki, adamın biri, paltosunun eteklerini savurturta savurturta bana doğru koşuyor. Çarpmasın diye azıcık yana çekilmek zorunda kaldım. Adam, hızla yanımdan geçerken eliyle koluma öyle bir vurdu ve «Geliyooooor!» diye öyle bir bağırdı ki, tüylerim diken diken oldu, korktum. Düşünmeye bile vaktim yok; ben de başladım adamın ardından vargüçümle koşmaya. Adam koşar, ben koşarım! O bağırır, ben bağırırım:

— «Geliyooooor!»
Önümde korkuyla dikilip duran üç kişiden biri:

— «N'oluyor beyefendi, ne var?» diye kolunu uzatacak oldu.

Vurdum koluna ve bağırdım:

— «Çekilin, çekilin, geliyooooor!»

Koşuyorum ki nasıl koşuyorum! Önümdeki, benden de beter koşuyor. Kollarını deliller gibi sağa sola sallıyor, bar bar bağıırıyor:

— «Geliyooooor, geliyooooor!»

Kaldırımda, caddede kim varsa, kısa bir şaşkınlıktan sonra, adamın ardından koşmaya başlıyordu. Allah Allah... Vardı bunda bir iş! İyice açtım pergelleri. Koştukça heyecanlandım, korktum, korktukça daha bir açtım pergelleri. Meğer ben, az buz koşucu değilmişim de haberim yokmuş! Bir ara ardıma baktım ki, iki polis, copları ellerinde, tabancalarını zıplatarak koşup gelirler arkamdan. Polislerin de arkasında koca bir kalabalık. Eyvah, dedim, var bir tehlike! Hem koşuyor, hem bağıırıyorum:

— «Geliyooooor!»

Önümdekiler çılgın gibi bağıırıyorlar:

— «Geliyooooor!»

Beni ve koca bir kalabalığı cad-

dede zort zort koşturan adamı görmiyorum artık; onunla aramızda, gittikçe artan bir kalabalık var. Arkamda da öyle.

Duramıyorum. Sağa sola sapamıyorum. Çiğerlerim dökülecek. Önümdekiler hem koşuyor, hem de dönüp arkalarına bakıyorlar:

— «Geliyooooor!»

Onlar arkalarına bakınca, ben de arkama bakıyorum. Üstü, kalabalık artmış ki, ne artmış! Polis sayısı da belki otuza, kırka çıkmış. Can haviyle haykırıyorum:

— «Geliyooooor, geliyooooor!»

Millet, birbirini yuvarlaya eze koşuyor. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar, bağırışlar, çığırışlar, yerlerde debelenenler, takla atanlar... Koca caddenin, koca baba günlü Vay anasını, nedir acaba bu tehlike?

Soluğumu toplayıp haykırdım:

— «Geliyooooor!»

Önümdeki ve arkamdaki kalabalık, uğultu halinde bağırdı:

— «Geliyooooor!»

Otobüsler, taksiler, dolmuşlar, bütün araçlar duruyor. Caddedeki herkes koşuyor. Koşamayanlar, birer delik bulup sokuluyorlar. Önümdeki lere bir türlü yetişemiyorum. Ben, «geliyooooor!» diye bağıırıp pergelleri açtıkça, önümdekiler, kurdun önündeki koyun gibi kaçıyorlar. İşin garibi, arkamdakiler de bana yetişemiyorlar! Ama yine de, duracak olursam ezilirim korkusu içinde, langir langir koşuyorum. Koşarken, birilerine sormak istiyorum:

— «Ne var kardeşim, niye koşuyorlar?»

Soruyorum ama, durup da cevabını dinlemiyorum ki... Hem soruyorum, hem koşuyorum. İşin kötüsü, sormak için yaklaştıklarım da deli görmüş gibi kaçıyorlar benden. Gözleri faltaşı gibi açılmış hepsinin de... Üzerlerine vardım mı, çıl yavrusu gibi dağılıyorlar. Bana baka

baka nasıl da kaçıyorlar!... Ardıma baktım ki, polis sayısı sayılamayacak kadar artmış ve kalabalığın ucu görünmüyor. Sanki koca bir stadyum halkı, paniğe kapılmış, sahaya doğru koşuyor. Müthiş heyecanlandım birden, bastım nâ-râyı:

— «Heeeeeyt, geliyooooor!»

Allah Allah Allah!... Önümdekiler nasıl kaçıyorlar!... Kaçamayanlar, yerlerde debeleniyorlar alımlah!

Birden, koltuğumun altındaki dede yadigari anımsadım. Bundan uygun gün mü olurdu? Niye almıyordum elime?

Hem koşuyor, hem de gazetesinden sıyrılmaya çalışıyordum dede yadigari. Aaa, baktım ki, gazete filân kalmamış, plüğüll plüğüll ipi çaputuyla kalakalmış bizim dede yadigari, koltuğumun altında. Sapından tuttuğum gibi, kınıyla birlikte sallamaya başladım havada:

— «Heeeeeyt, geliyooooor!»

Millet, çığlık çığlığa kaçıyor:

— «İmdaaaaa!»

— «Can kurtaraaaaa!»

— «Polisiiss!»

— «Geliyooooor!»

Soluğumu toparlayıp, bir daha bağırdım:

— «Heeeeeyt, geliyooooor!»

Dede yadigari'ni da sallıyorum havada. Demek ki savaşlar böyle oluyor. İster kovalay, ister kaç, bir kez karıştın mı kalabalığın arasına, ölüm mülüm vızgeliyor insana. Sabahleyin korkudan donuna kaçırın kişisinin, akşama kahraman olmasının nedeni bu olsa gerek!

Caddeyi bir başından öbür başına koşarak, haykırarak geçtik. Kalabalık, sel gibi akıyor caddede. Bir yana sapayım da kurtulayım, diyorum, fakat ne mümkün! Azıcık duracak olsam, arkadaki kalabalık gelip ezecek beni. Koş babam koş!... Birden, motorlu polis güçleri çıktı ortaya. Acı acı düdükler ötmeye, cankurtaranlar ortalığı velveleye vermeye başladı. Arabalardan birtakım adamlar iniyor, sağa sola koşuyor, telsizlerle işaretler veriyor, sonra yine arabalarına doluşup, caddenin başına gidiyorlar. Dükkânını, mağazasını kapatan, kalabalığa karşıyor, «geliyooooor!» diye bağıırarak koşmaya başlıyor. Gelen nedir, kimdir, so-racak birini de bulamıyorum. Kime sokulsam, «geliyooooor!» deyip kaçıyor benden.

Artık, bayılacak hale gelmiştim. Kendimi güçlükle bir sokağa attım. Dilim bir karış dışarda, oracığa çöküverdim. Başkaları da benim gibi yaptılar. Yorgunluktan boğulacak haldeydiler.

— «Vay anasını, amma da geliyordu yahu!» dedi biri.

— «Gelen nedir kardeşim,» dedim, «kim geliyor, ne geliyor?»

İçlerinden biri, gırtlığını mıncıklayarak ters ters baktı bana:

— «Sen delirdin mi yahu? Geliyordu işte! Yukardan aşağı geliyordu. Az kalsın ölüyordum. Ah!»

Başka biri:

— «Elinde koskoc» bir kılıç vardı... Nah bu kadar... Belki on metre boyunda... Vurduğunu ikiye, üçe, beşe biçiyormuş. Belki yüz kişiyi yerlere sermiş.»

Ağzım açık kalmıştı:

— «Nee?» diye bir çığlık attım.

«Kılıç mı? Onun mu?»

— «Evet, evet!» dedi bir başkası.

«Nah bu kadar bir kılıç... Sağa sola salladıkça, millet ekin gibi dökülüyormuş yere. Bir ara ensemde duydum soluğunu. Abooooo!»

Daha bir başkası:

— «Ne kılıcı be kardeşim?» dedi. «Kılıç filân yoktu elinde. Kapkara, manda gibi bir şey... Acayip, korkunç bir şey... Gözüm karardı, bakamadım. Can haviyle nasıl koştum, nasıl koştum... Vay anasını! O kadar yolu ben mi koştum yahu?»

Gelimsiz biri:

— «Azgın bir yılan olduğunu söylüyorlardı» dedi. «Polisler ve jan-

Sigaraya zam geliyor. — Gazeteler —

Yazısız

Marjinalar belki beşyüz mermi sıkışmışlar da öldürememişler. Caddenin ortasından aşağıya doğru akıp geliyormuş. Millet başlamış kaçışmaya. Tabancayla vurmak isteyenler de olmuş, fakat ne mümkün! Felâket bir şeymiş!... Çatal matal boynuzları varmış. Kalınlığı da şu beton direk kadarmış.

Kim ne söylese, onun ağzına bakıyordum. Düş içinde gibiydim. Vay nasılsa! Demek ki nedensiz değilmiş ilk gördüğüm adamın koşması. Boşuna paniğe kapılmadı ya bu kalabalık!

Azıcık kendime gelince, çalışmaya başladım kafam: Ben nerede ve nasıl koşmaya başlamıştım? Haa, bir adam, koşarak geliyordu bana doğru... Evet... Ve... «Geliyoooo!» diye bağıriyordu. Tamam... O ana kadar bir şey var mıydı ortalıkta? Yoktu. Ben de başladım koşmaya. Derken, başkaları da koştu. Böyle böyle... E... Böyle böyle, arttı kalabalık. Ben bir şey gördüm mü ortada? Yoktu... Millet durmadan koşuyordu, bir yandan da bağıriyordu: «Geliyoooo!» Derken, bizim dede yadigarını aldım elim ve...

— «Eyyvah! Benim şey nerde?»

Zıplayıp kalktığımı ve deli gibi ağladığımı görünce, merakla sordu:

— Ne arıyorsun beyfendi? Neyin nerede? Bir şey mi düşürdün?»

Bizim dede yadigarı yoktu Müt-lâş telâşlandım:

— «Evet... Evet... Şeyim vardı... Eyyvah!... Dede yadigarı... Nerde o?»

Bir kaç güldü. Biri:

— «Beyfendi, sen galiba aklını düşürmüşsün!» dedi. «Bu kıyamette, dede yadigarı aranır mı allasen? Sana ne miydi neydi o?»

— «Belki de kuşaktı» dedi bir başkası.

Niçin olduğunu bilmediğim bir korkuya kapıldım birden. Korka ekine, caddeye doğru yürüdüm. Kalabalık hâlâ sel gibi akıyor ve bağıriyordu: «Geliyoooo!» Caddeye neye çıktığımı unutmuşum bir anda; birini çektim kolundan:

— «Ne geliyor kardeşim? Gelen nedir?»

Kolunu sertçe çekip kurtardı elimden ve bağırdı:

— «Ölünün körü! Ne duruyorsun be sersem, kaçsana buradan!»

On adım gittikten sonra, dönüp baktı ki orada duruyorum:

— «Görürsün şimdi gününü!» dedi ve koşmaya devam etti.

Saatlerce sonra duruldu ortalık. Sanki, birdenbire dolu yağmış, halk kaçmış; dolu dinince, her şey eski halini almıştı. Herkes birbirine soruyordu:

— «Neydi o, beyfendi?»

— «Kimdi gelen?»

— «Azılı deli mi?»

— «Araba mı kaçmış?»

— «Vagon mu uçmuş?»

— «Uçak mı yanıyormuş?»

— «Tanker mi?»

Kimse bilmiyordu ne geldiğini. Tabii, ben de bilmiyordum. Eve döndüğümde, karım sordu:

— «Verdin mi bıcağına?»

— «Sorma hanım» dedim, «ben onu yitirdim.»

Karımın eli ağzında kaldı:

— «Üstüme iyilik sağlık... Ayol, direk gibi adam... Neyi yitirdin kuzum? Koskoca palayı mı?»

Olup bitenleri bir bir anlatmaya çalıştım. Karım korkmaya başladı:

— «Ah, kaç gündür sol gözüm seğirip duruyordu zaten... Başımıza bir gelecek var, diyardım. Bak sen şu işle!»

Ertesi günkü gazetelerde şöyle bir haber çıktı:

«Elinde pala ile caddede koşan bir deli, halkı heyecana vermiş, ortalığı birbirine katmıştır. Polisler çok sıkı kovalamasına rağmen, eli palalı deliyi yakalamak mümkün olmamıştır. Bu arada, paniğe kapılan kalabalığın içinde sıkışıp kalan 50 kişi yaralanmış, 30 kişi ise yüzdeyüz bir ölümden kurtulmuştur. Eli palalı delinin aranmasına devam edilmektedir.»

Korkmazgil

BAYRAM SEVİNCİ

Sofralar dünden hazır, dolu dolu tavalar
Sütlü dersen sütlü var; tatlı dersen helvalar,
Tepsiye kadayıflar, börekler, baklavalar.
Gözler hep ıslı ıslı; neşe dolu yuvalar

Çocuklar koşar durur, elbiseleri cici
Sen de sevin arkadaş, sevinç bayram sevinci!

Görmemişim böyle hiç; biraz fazlaca durgun
Kazık yemiş besbelli, pederde bükük boyun
Pazardan döneli hep, bakıyor mahzun mahzun
«Bayramda olur oyun» diyor yine de olgun

O da güldü sonunda, değil kimseye kinci
Sen de sevin arkadaş, sevinç bayram sevinci!

Kafaların içinde bayram vardır sadece
Düşünüdür durmadan sabaha dek o gece
Çünkü bayram gününde dost gelir nice nice
Bıçaklar bilenecek kurbanlar kesilince

Ağız çıkar kulağa, ihtiyarı ve genci
Sen de sevin arkadaş, sevinç bayram sevinci!

Sihirli değneğiyle dokunur sanki bayram
Suratlarda gülücük, dudaklarda hep selâm
Hatırlayarak bizi gelirler teyzem, halam
Bir kaçamak göz kırpar, köşeden kaşı karam

Gün ışığı altında dişleri sanki inci
Gamlı gönül şenlenir; sevinç bayram sevinci!

Bizim iki kardeş de üç gün önce kapıştı
Barıştırmak istedik, suratları buruştu
Sevaba girmek için ildisi de yarıştı
Koştu ve öpüştü bayram günü barıştı

Birbirine gülüyor şimdi de kardeş, bacı
Sen de sevin arkadaş, sevinç bayram sevinci!

Kapıdan karşılanır, edilir hemen «Buyur»
Yemekler tabak tabak, sofralar hep kurulur
İşçi, dişi, kiracı, odacı, çiftçi, memur
Karımlar şişer durur, çeneler hep yorulur

Geçirir uzun uzun fazla yer de bir-kaçı
Sen de sevin arkadaş, sevinç bayram sevinci!

Kemiklerle bayrama katılır köpek, kedi
Nice eti unutan bu bayramda et yedi
Tam tatil günlerine ne yazık bayram geldi
Dersler sıkıştığı an çıkıp da gelse idi

Çifte bayram yapardı nice nice öğrenci
Eh, yine de bayramdır; sevinç bayram sevinci!

Bu kasacak zamanda kapamır uçurumlar
Büyüklük mesaj verir, birçokları yorumlar
Derilere koşuştur dernekler ve kurumlar
Dört gün sonra da sular çekilir, kalır kumlar

Bir daha bulamazsın, dört günlüktür; geçici
Sen de sevin arkadaş, sevinç bayram sevinci!

Yaşar Hâdi ÖNDER

Suya zam yapıldı. — Gazeteler —

Y E D İ

PAZARTESİ :

Şubat'a başlarken...

Keramet bizde mi, yeni yılda mı anlayamadık. Gördüğümüz kadarıyla, fırtına hızıyla girdik 1971'e... Koskoca Ocak ayının nasıl geçtiğini anlayamadık bile...

Şubata başlarken, bu «Yedi Gün»ümüzle geçen ayın olaylarını beraberce şöyle bir gözden geçirelim isterseniz. Haydi yaklaşan Kurban Bayramını dikkate alarak fıkra başlarına birer de dörtlük oturtalım ki, neşemiz yerine gelsin biraz.

**Kimisi deve buldu hamuduyla aşırıldı
Fukaralık kiminin sabrını taşırdı
Bayram gelmiş kurban yok; hoş, bulsan
da ne çıkar
Zira vatandaş çoktan kublesini şaşırdı!**

Patlayıcı madde bulmak için şüpheli yerlere baskın yapan polis, iki öğrenci yurdunda kaçak çay ele geçirdi.

İlk bakışta önemsiz gibi görünen bu olay aslında pek önemli olmalı ki, habere yurt ve dünya sorunları arasında en güzel yeri verdi gazeteler.

Düşündük ki, arkadaşlarımız yerden göğe kadar haklı.

Silâh, mayın, dinamiti bırakır da, çay kahve tiryakisi olup çıkarsa gençlerimiz, meslekleri sorulduğunda hangi yüzle «Yüksek öğrenim yapıyorlar» deriz?

SALI :

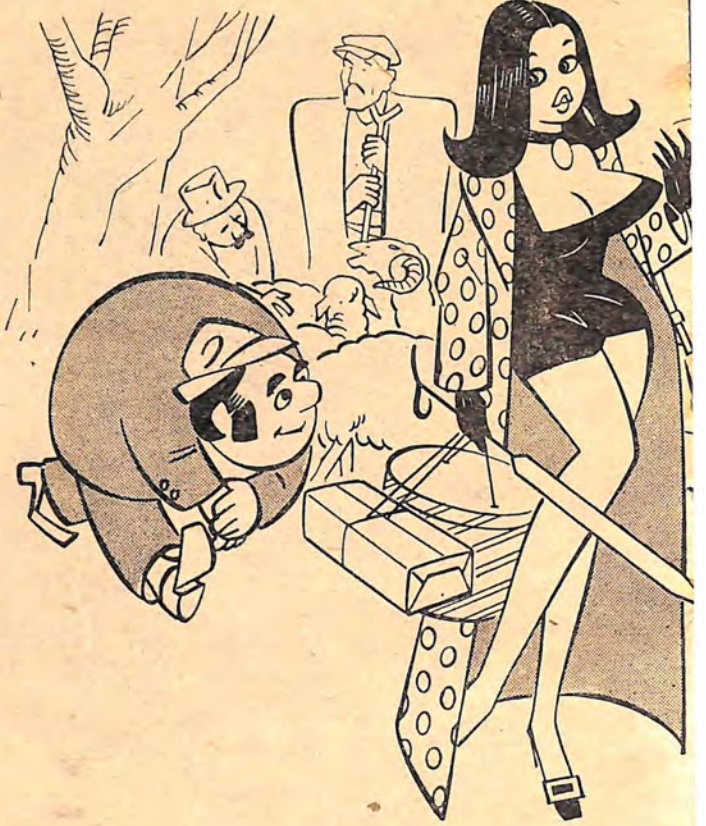
**Hani «Refah» a bir tütün içimi yol vardı?
İşi gücü bırakan oturup tütün sardı
Bir öksürük aksırık kapladı memleketi,
Belki refah gelecek, fakat tütün kalmadı!**

İşçisiyle, memuruyla, öğrencisiyle, idarecisiyle, hattâ Akademinin çıplak modelleriyle bütün millet ayaklanmış protesto yürüyüşü yaparken, AP'li parlâmenterler içel bağımsız milletvekili Celâl Kargılı'yı sille tokat dövüyorlardı.

«Neden acaba?» diye çok düşündük.

Parlâmento, ülke sorunlarına çözüm arayan ylice bir müessese olduğuna göre, Kargılı'nın suçu ne olabilirdi?

Yurdun çeşitli yerlerinde dinamitler patlıyordu. Ve suçlular yoktu ortada...

Kurb

Sabotajcıları Kargılı mı saklamıştı?

Öçlütüz ve kontrolsüz bir fiyat artışı milleti canından bezdirmiş, halk kitleleri halinde direnişe geçmişti. Hükümet çaresiz, olaylara seyirci kalıyordu.

Bu bunalımı Kargılı mı yaratmıştı?

Kredi yağması, arsa yağması, kaçakçılık almış yitirmişti. Usulsüz yollardan milyonlar vuran belli kişilerden yaptıklarının hesabının sorulmaması, herkesi aynı yollardan kazanç sağlamaya zorlamış, nüfus ticareti, yağma zihniyeti yayıldıkça yayılmıştı.

Bu gibi kimselere cesareti Kargılı mı vermişti?

Yoo...

Adı geçen milletvekili sadece Demirel'in istifasını istemişti.

Günümüzde bir Be
tün bir milletin yürür
rıcı mı sayılıyor, ne?

ÇARŞAMBA :

İnsanoğlu bilinmez,
Sevilen mestolurken
Sonunda anlaşılır aş
Kimi öper ısıtır, tu

«Türklerin Aşk Sı
kistan'ın altını üstüne
«Canım, bizim aş
ne?» diye düşünenler
Ne olur mu?... Aşk
çıkartır.

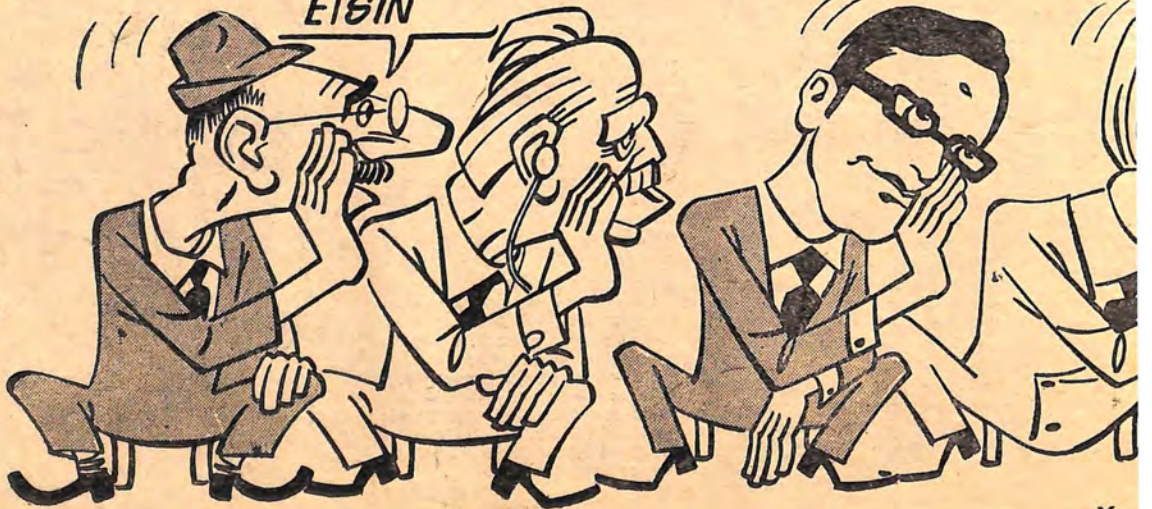
İşte örneği:

Pakistan'ın altını
Bizi birbirimize d

KURBANLIK!

DEMİREL İSTİFA ETGİN

Yaz

G Ü N

CUMA :

Her bolluk vaadinde zam görür gazı tuzu
Yemeden yatar garip rüyada görür muzu
Her gün bir bayram olsa et dökülse sokağa
Bize kalır sadece mübareğin boynuzu!

Bizim İstanbul Belediyesi kadar sistemli
çalışan başka bir belediye var mıdır bilmem.
Para suyunu çekip de mali sıkıntı başla-
yınca, Atabey Ankara'ya adamlarından birini
gönderdi. Adını da «Borç bulma elçisi» takı-
nı basın.

Elçi bey kalktı, üşenmedi taa Ankara'ya
gitti, on milyon lira temin edip maaşını için-
den aldı.

Aradan geçti bir ay. Bu kez Başkan kıvran-
maya başladı. Ama kıvranmak neyi de-
ğiştirir ki?... Tuttu bir Ankara da o yaptı. Yirmi
milyon verdiler. İçinden birikmişlerle beraber
maaşını aldı, borçlarını ödedi.

Bir de gazetelerde okuduk ki, bütün be-
lediye personeli işi bırakmış!

«Direniş» dediler, «Boykot» dediler, «İşi
yavaşlatacaklarım» dediler.

Oysa hiçbirisi değildi. Baktılar ki giden ma-
aşını alıp dönüyor, «Eee» dediler, «bize de
Ankara'nın yolları görünüyor!»

CUMARTESİ :

Karaya mı oturdu, dibi mi delindi ne
Acaba yosunlar mı sarıldı dümenine?
Yelkenler indirilmiş, tayfalarda bir telâş,
Bizim kıratlı gemi sahra atıyor gene!

Senatörler gitti, milletvekilleri gitti, il ve
ilçe örgütleri dağıldı, tiyeler gitti derken, ka-
pıcısı da AP'yi terkedip, DP'ye geçmiş.

Herkeste bir merak: «Demirel ne zaman
gidecek?» diye...

Sabırlı olun baylar... Malûm, batan bir
gemiye en son terkeden olur kaptanlar!

PAZAR :

Geldi gene ay başı ev kirası, yiyecek
Gıcır gıcır yüzükler el sürmeden gidecek
Dört cephede çarpışmış kahraman Hürşit
ağa,

Şu Kurban Bayramına meteliksiz girecek!

Dövülme olayından sonra gazetecilere
«Derhal silâhlanacağım» diyen Kargılı'yla il-
gili bir haber daha çıktı gazetelerde: «Judo
dersleri alıyor, nişan talimi yapıyor, güreş
öğreniyor, boks çalışıyor...»

İyi ama, neydi mesleği?

Akdeniz oyunlarında Millî Takım olarak
bizi temsil mi edecek, yoksa Millet Meclisi-
ne mi gidecek?

**DEMİREL İSTİFA
ETMESİN**

- Kimden geldi bu
- tebrik kardeş ?..

- Koyun kaçmış...
Bu bayram ancak
bunu kesebileceğiz!..

- Şakir beylerin,
karı-koca bayramlık
elbise
yaptırıdıkları
doğruymuş!

BAYRAMLIK!

miniraya

nları!

okanın yürütmesi, bü-
sinden daha onur kı-

Bir silâh uyduranın sokağa fırlaması,
memleket sevgisinden değil mi?

PERŞEMBE :

ir başkadır sevgisi
r birer kendisi
nın derecesi
r keser kimisi!

at» isimli kitap, Pa-
getirdi!

uzdan Pakistanlılara
kar belki.

u! Girdiği yeri çileden

ttine getirdi...
ürdü!

Gümrük ve Tekel Bakanlığının bütçesi
görüülürken kaçakçılık konusunda çıkan tar-
tısmada, «Kaçakçılık Meclise kadar girdi. İç-
tiğimiz kahvenin fincanları bile Kızıl Çin'den
geliyor» buyurmuş milletvekillerimizden biri.
Yeni öğrenmiş de olsa, fincanın kaçak
mal olduğunu sayın milletvekili öğrenmiş ya
buna da şükür.

Bir noktayı da biz açıklayalım bari:

Efendim bahsi geçen fincanlar gerçekten
geliyor Çin'den...

İçtiğiniz kaçak kahve ise, Yemen'den...

Kurban...

Bayram'ı

ERHAN TIĞLI

KURBAN sözü hemen her gün gazetelerde okuduğumuz, her yerde, her zaman duyup işittiğimiz «vukuat-ı âdiyye» den bir sözdür. Adam doldurur yirmi kişilik yere otuz kişiyi, bir de yarış eder Azrail'le, katleder yolcularını. Trafik kurbanı deriz ölenlere... Delikanlı tek taraflı aşık olur kızın birine, zorla güzellik olmadığını bilmez, bırakmaz peşini, terslenince kızar, çeker bıcağını vurur sevgilisini. Kıza aşk kurbanı gözüyle bakarız... Bir suç ya da hatâ işledik mi cevap hazır: «Hislerimin kurbanı oldum...»

Bir işe başlarken, bir ev yaptırırken kan akıtır, kurban keseriz hep. Bir isteğimizin yerine gelmesi için de kurban adarız. Futbol takımları sezonu açarken kurban kesip oyuncularının ahlınlarına kurban kanı sürerek, kesilen kurbanın üstünden atlattırır uğurlu olsun diye. Ve de efendim, bütün bir sezon maçlar kanlı, heyecanlı, kurbanlı geçer!...

Hele artistçiklerimiz, medar-ı iftiharımız sanatkarlarımız arada bir çıplaklıklarını unutup başlarında başörtüleri, hanım hanımıcık Eylül Sultan'a giderek orada kurban kestirip dua ederler ve bir numaralı hayırsever kesilirler...

Kalemize giren golde bizim suçumuz yoktur, hemen hakemi kurban ederiz. Kültür Sarayı'nın yanmasında bizim ihmaliniz yoktur, bütün suçu üstüne yükleyecek bir kurban ararız...

Ama bütün bunlara rağmen sevdiğimiz dile bere kurban olmak şerefini kimselere bırakmaz, Fuzulî gibi:

«Yıldı bir kurban keserler halk-ı âlem ıyd için
Dem-be dem saat-be saat ben senin kurbanıma»

diyerek, herkesin yılda bir kere kurban kestiğini oysa bizim onun için her zaman ve her saat kurban olduğumuzu söyleriz.

Sevgilisi için kurban olan Fuzulî'nin aksine Tefvik Fikret, «Tarih-i Kadim» inde:

«Din şehid ister, asüman kurban
Her zaman her tarafta kan, kan, kan!...»

diyerek kurban geleneğini eleştirir, yerer.

Kurbanla ilgili bir de Kurban Bayramımız vardır bizim. Hali vakti yerinde olanlar günlerce önceden koyunları gözden geçirirler, seçer beğenir, çekişe çekişe pazarlık ederler ve bir koyun alıp eve getirirler. Bayram sabahı bir telaş başlar, gelin gibi süslenen koyun bıcağın altına yatar, kasap alışkın, sanki terzinin kumaşı kestiği gibi, sâkin işini görür, baba, koçun boynuzlarını tutup yarın rûz-i mahşerde Sırat Köprüsünden rahatça geçebileceğini hayâl eder; kedi, köpek, eti kapmak için hazır ve nâzırdırlar; çocuklar, dalağı benim, yüreği senin diye pay peşinde; anne, eti kimlere dağıtacağı düşüncesindedir. Velhasıl kelâm evde ete doyulur, beş altı komşu memnun edilerek hayra girilir ve bayram edilir!...

Bayram, şairlere ilham verir. Divan Edebiyatı şairleri bayrama ait kasideler yazarlar ve bunlara: «İydiyye» denirdi. Bundan başka gazeller-

de de bayramdan söz eden bazı mısralar bulunur. Söz gelişi, Nedim gazelinin bir beytinde: «Sevdiğim canım yolunda hâke yeksan olduğum İydidir çık naz ile seyrana kurban olduğum» diyerek sevgilisinin bayram günü sokağa çıkmasını ister ve onun uğruna kurban olmaya hazır olduğunu belirtir.

Servet-i Fünun'cu Tefvik Fikret, oğlu için yazdığı: «Halûk'un Bayramı» nda ona:

«Çıkar o süsleri artık, sevindiğin yetişir
Çıkar biraz da şu öksüz giyinsin, eğlensin»

diye seslenerek öksüz çocuklara acımasını ve onları sevindirmesini öğütler.

Yahya Kemal, Süleymaniye Camii'nde kılınan bir bayram namazından söz ederek eski bayramlı günleri hayâl eder, hatırlar ve:

«Bir mehabetli sabah oldu Süleymaniye'de
Kendi gök kubbemiz altında bu bayram saati,
Dokuz asrın da bütün halkı, bütün memleketi
Yer yer aksettiriyor mavileşen manzaradan»

diye devam eder.

Mehmet Âkif Ersoy, Fatih'teki bir bayram manzarasından mizahî bir dille:

«Gelin de bayramı Fatih'te seyredin, zira
Hayâle hatıra sığmaz o herc ü merc-i safa»

diye bahsederek bizi bayrama çağırır...

Yeni şiirin öncülerinden Orhan Veli Kanık da bayrama mizahî bir açıdan bakar ve yazdığı «Bayram» adlı şiirde:

«Kargalar sakın anneme söylemeyin!
Bugün toplar atılırken evden kaçıp
Harbiye Nezaretine gideceğim.
Söylemezseniz size macun alırım,
Simit alırım, horoz şekeri alırım,
Sizi kayık salıncığına bindiririm kargalar,
Bütün zıpzıplarımı size veririm.
Kargalar ne olur anneme söylemeyin!»

diyerek bir çocuğun ağzından konuşur.

«İlgaz» dergisinde yayımlanan «Ant» şiirinin sonunda Hüseyin Erkan şöyle yazar:

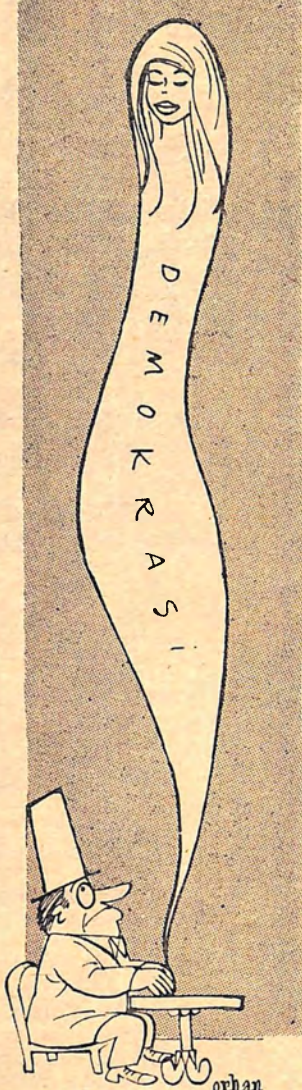
«Güvendiğim dağa kar yağar iken
Hakka giden yollar bozuk dar iken
Ezenlerle ezilenler var iken
Bana bayram yasak mutluluk yasak»

Bir de bayram fıkrası anlatalım bakalım:

«Eskiden bir adam, Bayram adında bir derebeyine on altın borçlanmış... Ama bir türlü borcunu ödeyememiş. Alacaklı olan Bayram'ın elinden kurtulmak için gizlice bir vapura atlayıp İstanbul'a kaçmış. Gemi Galata rıhtımına yanaşınca, karaya ayak basan adam gümbür gümbür top seslerini duyar duymaz şaşırarak sormuş:

— A be, ne oluyor gardaşım, maarebe mi var?
— Yok, demişler, bayram geldi de onu karışlamak için atılıyor bu toplar.

Aklı hep alacaklısı derebeyi Bayram'da olan adam çılgınlığı basmış:

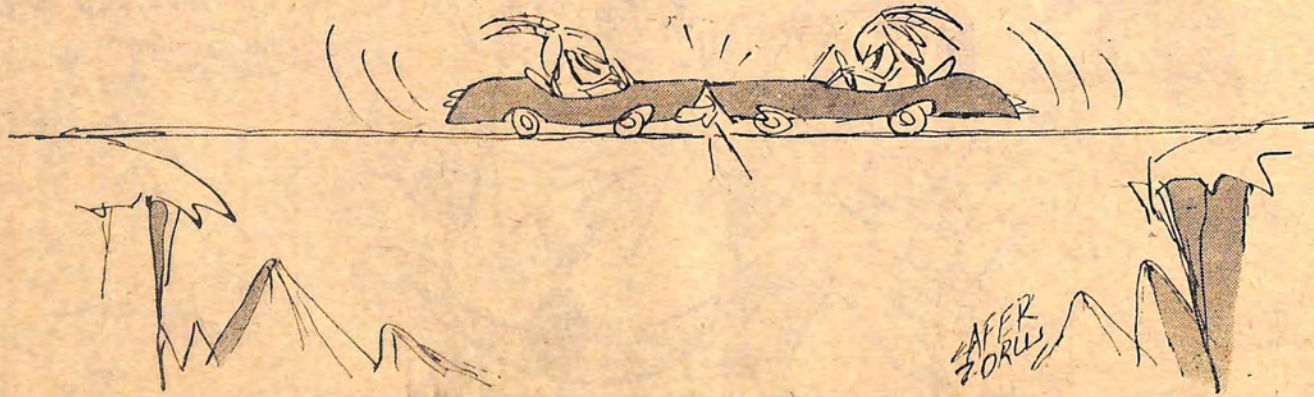
Demokrasinin ruhuna bağlı
bir politikacı!

— Hey bre kerata, arkamdan buraya da mı yetiştin?...

Bayram yazımızı Ümit Yaşar'ın, hemfikir olduğumuz, «Benim Bayramım» şiiriyle bitirelim:

«Memleketimin insanları
Cehaletten, sefaletten kurtulursa bir gün;
Ve memleketim
Mutlu ve umutlu insanların memleketi olur:
Ben o zaman bayram edeceğim.»

— Erhan TIĞLI

«İKİ İNATÇI KEÇİ!»

Bir pelvanın hatıraları

Suavi Süalp

**DADAYLI AYI MUSLİH
PELVAN**

— 1 —

Şavşat'ın Kılıhisar köyünde doğdu... Doğduğu zaman altı okka yüz dirhem geliyordu... Anasının sütü kâfi gelmediğinden üç inek, Ayı Muslih için servise girmişti... Pelvan olacağını köy kızlarına daha altı yaşında çektiği kemanelerden gösteriyor, yakaladığını yere vuruyordu... Onda ki bu kuvveti gören dedesi Muslih'i onbeş yaşında köyden alıp bir katra atarak kırkyedil güvede İstanbul'un yolunu tuttu... Yolda Muslih dağda rastladığı aylarla güreş tutarak idmanını ihmal etmedi... İstanbul'a vardıklarında, tahtta kendisi de pehlivan olan padişah Sultan Aziz bulunuyordu... Huzur güreşlerinde önce büyük ortadan sonra başaltından, daha sonra baştan hızlı

**DADAYLI AYI MUSLİH
PELVAN**

— 2 —

güreşler çıkardı... Sırasıyla Kaval Sadullah, Peşmeneci Kâzım, Lüleci Aptullah, Morali Zeki, Plâvcioglu'nu yenerek Sultan Aziz'le güreş tuttu... Padişahı da açık düşürünce padişahın gazabına uğradı ve Musul'a sürüldü... Sonra af çıkınca Kırkpınar'a yollandı... İşte orada o zamanın devlerinden Adalı, Hergeleci, Çolak Mümin ile kapışarak Zihlicenin 14'ünde meşhur güreşini attı ve tam kırk gün kırk gece devam eden gaddar bir güreşle Kel Aliço'yu açık düşürerek başpehlivan oldu... Fakat rakiplerinin attıkları bir piştov kurşunu ile Kırklareli'nde bir kahvede nalları dikti... Yaşasaydı senelerce başpehlivanlığı kimseye kaptırmazdı... Ama kaptırdı bir kere... Toprağı bol olsun...

Dadayı Ayı Muslih ile
Kel Aliço'nun tarihi
güreşlerini anlatıyoruz:

(Nakleden: Kemaneci
Uyuz Aptaş Pelvan)

**BU
BİBERLİ
KUVVET**

**PELVAN
HAZAN
EL
ENSE
EL
AMAN**

Rebtillevvelin iptidasında Kırkpınar mahşeri günlerinden birini daha yaşıyordu... Kırıkta yüzbinlerce insanın birikmesinden gelen uğultuya, köfteci ve kuzu çevirmecilerin vaveylası karışıyor, belediye zabıtası ahaliyi zaptetmek için kimyevi köpük sıkması için itfaiyeyi yardıma çağırıyordu... Kırkpınar ağası Bildircin Mustafa Pelvanın huzurunda kilerle birlikte çayıra girdiğimizde büyük ortalar bitmiş, kız ortalar meydana gelmiş, beden hareketlerine başlamışlardı... Yağcı Mehmet Ali iki teneke birbuçuk asit halis zeytinyağına pelvanları bulaştırmak için oradan oraya koşuyor, ahali tribünlerde münasebetli münasebetsiz aşırı tezahüratta bulunuyordu.

O zamanki Edirne mutasarrıfı İsmail efendi ve şürekâsı da şeref tribününde yerini almış, heyecanlı bir şekilde bir taraftan orman kebabı yerken, öbür taraftan da güreşin başlamasını arzuluyorlardı... Derken başcazgır Düzmece Hasan Pelvan meydana gelip güreşin duasını okudu... Bunu müteakip iki pelvan da ortaya çıktılar... Kel Aliço, Ayı Muslih'ten yirmi okka daha ağır çektiği için kantarda Ayı Muslih'e yirmi okka safra bağlamışlardı...

Rüzgâr şimali garbiden esiyor, güreşin havası insanın nefesini kesiyordu... Bu işi bilenler Aliço'nun Ayı Muslih'i kemaneyle yeneceğini iddia ediyor, başkaları ise Ayı Muslih'in boyunduruğundan Aliço'nun kurtulamayacağını iddia ediyorlardı. Hatta bu yüzden ahali arasında silâhlı çatışmalar başlamış, toplum polisi de biraz evvel duruma müdahale etmişti...

Neyse uzatmayalım, güreş tam ahturka saatle yediye beş kala başladı... Kıran kırana başlayan bu güreşi dakika dakika verelim daha iyi... Boşuna vaktinizi almayalım... 1. dakika — Elenselerle birbirini

denediler... Aliço bir tek daldı... Ayı Muslih şarkkündesi denedi tutturamadı savruldular... Aliço Muslih'i yarmaya kalktı, o, bir tırpma ile iki gilbr atarak kurtuldu... Pehl peh... Şimdi adamakılı girtiler... Kısptten yakalayan Muslih Aliço'yu sürdü, sürdü, tam asırtmaya geçerken Aliço bir ters kepeçe ile iki kaşık atarak kurtuldu... Nâraları meydana inliyor, simitçilerin camekânları bu nâralardan çatır çatır kırılıyordu... Hakem heyeti, güreşin beş günde biteceğini ilân ettiğinden birinci günde iki pelvan pek kendilerini yormuyorlar, güreş esnasında bir yandan da muhabbeti koyultuyorlardı...

İkinci günde pelvanlar bu sefer başka cins zeytinyağıyla yağlanarak meydana çıktılar. Peşrevden sonra iki hane hicaz saz semâisi atan pelvanlar daha hızlı güreşe girdiler... Bugün Kel Aliço daha çok boyunduruğu deniyor... Muslih nâralar atarak ters kündeğe geçiyordu... Aman bir ara terspaça kapan Muslih, Aliço'yu açık düşürdüyse de hakem heyeti bunu kabul etmedi... Ortalık karıştı... Otuz kadar benîâdem vefat ettiği çarpışmadan sonra güreş bütün şiddetiyle devam ediyor, bu arada canı sıkılan seyircilerden bir kısmı yandaki çadır tiyatrosuna gidiyordu... Bu güreşin altı hafta sürdüğü söyleniyorsa da yalandır... Ashında beş hafta yedi gün sürmüştür... Bu beş hafta sonunda birden sabaha karşı Muslih, Aliço'yu boyunduruğa alıp köprüye getirdi: «Behey bre pelvan, artık pes de de, gidip yemeğimizi yiye lim» diyerekten Aliço'yu havaya dikti ve göbeğini yıldızlara gösterdi... Aliço yenik düştüğü için temenna etmeden çayırda ayrılıyor... Çayırda kalan üç beş kişi bunu alkışlıyordu...

**BU
ŞEKERLİ
KUVVET**

**ŞADET
TUŞLA
MAĞLUP**

Çeviren: SÜHEYLA AYKUT

CİPLAK ve çapkın bakışlı güzel kızın resminin bulunduğu dolap kapağını hırsıyla örten Rock: — Bu bayağı resimlerle tatmin olmaktan bıktım artık, diye söylendi. Pat isimli ikinci asker gülerken: — Harb yıllarında babam Almanya'dayken, «Pin-up-Girls» lerin, askerlerin moralini yükselttiklerini söylediler, dedi.

— O zamanlar kadın sıkıntısı diye bir şey yokmuş ki... Babalarımız Almanya'ya girdiklerinde sadece pin-up'larla değil, güzel Alman kızlarıyla de dalgalarını geçirlermiş. Pat, yeniden:

— Aldırma, dedi. O kızlar, şimdi çoktan büyüktü: ne olmuşlardı.

— Belki... Ana kızlarına, torunlarına ne diyeceksin? Zavallı bizler... Koskoca Sam avucanın askerleri çocuklar gibi bir kışlanın içine kapatılmış, sıkıntidan patlıyor! Yalnız televizyon seyretmeye ve alkolsüz içkiler içmeye hakkımız var. Askerin rahatlatma meselesine gelince: O iş için kemerlerimizi sıkmaktan başka çaremiz yok.

— Fakat şunu aklımızdan çıkartmamamız gerekir ki, harpte değiliz. Disiplini hiçe sayamayız. Ne biz kışladan çıkabiliriz, ne içeri kadın sokabiliriz!

Rock içini çekti: — Bazan aklıma çılginca fikirler geliyor. Duvardan atlayıp şehre giderek, bomba gibi kızlarla eğlenmek...

— Çavuş Harrison tarafından yakalanırsan, onbeş gün hapis yatarsın!

— O alçağın adını anma! O rahat. Canı istediği zaman istediği yere gidiyor, istediği kıza eğleniyor.

Pat anlamlı anlamlı güldü: — Ama artık çıkmıyor. Söylentilere göre sistemi değiştirmiş.

— Nasıl yanı? — Duymadın mı?... Bir kaç gündən beri karşıdaki Alman kampının mavili erlerinden biriyle durmadan satranç oynuyor. Anlarsın ya...

— Haydi canım... Onun gibi bir kadın avcısı nasıl olur da karşı cinsti bırakıp, kendi cinsinden biriyle ilgilenir?

— İlgeniyor işte. Gözümle gördüm. «Kat» isimli ufak tefek, sarışın bir Alman eri ile hem de. Kaç sabah gün doğarken çavuşun çadırından çıktığını gördüm.

— Görüyorsun işte... Bir askerlin bütün özgürlüğü elinden alınca ne yerlere kadar gidiyor.

— Çok kısa bir düşünmeden sonra: — Akılma bir şey geldi, dedi. Var mısın çavuş Harrison'a bir oyun oynayalım? Bir gece Kat'ı yakalayalım, yeşile boyayalım.

— Elbette varım.

Rock, hemen güvendiği bir kaç arkadaşını buldu, hazırığa giriştiler. Sabahın dördüne doğru Kat'ın, çavuşun odasından çıktığı, gözlemler tarafından haber verildi.

Genç asker, hiçbir şeyden kuşulanmayanların tasesizliği içinde, kendi kampının bulunduğu yöne doğru yürüyordu. Pusuya yatanlardan haberi bile yoktu. Pusudakiler üstüne atıldı, ağızını tikayarak Rock'un bulunduğu odaya tıktı.

— Aferin çocuklar, dedi Rock. Şimdi soyun bakalım!

Kat'ın çırpınmalarına rağmen, üniformasını çıkardılar. Sırtından gömleğini alırken:

— Durun arkadaşlar, diye bağırdı Rock. Olağanüstü bir durumla karşı karşıyayız. Şu delikanlının göğüslerine biraz bakar mısınız?

Gerçekten de ufak tefek asker, şahane göğüslere sahip bir genç kızdı.

— Evet, evet, dedi Pat. Karşımızdaki, basbayağı bir kadın!...

Çırpınarak yakalayıcılarının ellerinden kurtulmaya çalışan Kat:

— Evet, ben bir kadını! diye inledi.

— Cinsiyetini daha kesin olarak

Güzelin nesine kurbanım?

Güzellerin nesine, neresine kurbanım?
Önce güzel gözlerin irisine kurbanım!

Takma kirpik görünce gözlerim matrak geçer;
Güzelin kirpiğinin sivrisine kurbanım!

Usturlayla alınmış boyalı falan değil
Tanrı vergisi kaşın eğrisine kurbanım!

Peruklar pek iğreti duruyor güzellerde;
Saçların ipek gibi tellisine kurbanım!

Güzellik Enstitüsü kandıramaz gözümü;
Güzelin ben doğuştan perisine kurbanım!

Olur olmaz güzeli sevemem her nedense;
Güzeller güzelinin hürisine kurbanım!

Yaşı ne küçük olsun, ne de pek indirimli;
Güzelin yaşının tam yirmisine kurbanım!

Ya Raquel Welch gibi ya da Ursula gibi
Füze göğüslerinin dirisine kurbanım!

«Yeşilçam güzelleri ne güne durur?» dersen;
Perdenin Meltem'ine, Feri'sine kurbanım!

Güzelin kalbime eş kalblisine kurbanım!
Bana şiir söyleten dillisine kurbanım!

Mukadder ÖZAKMAN

anlamamız gerekir, dedi Rock. Strip tize devam!

Kat çırılçıplak kaldığında, onun bir erkek olduğunu iddia edecek tek kişi bulunamazdı artık.

Rock sıkılgan bir sesle: — Affedersin bebek, dedi. Nereden bilebilirdik?...

Askerlerden biri neşeyle sordu: — Boyayacak mıyız?

— Hayır, dedi Rock. Bir kadını sebeziz yere üzmem.

Sonra, ağlayarak giyinen kıza bakarak:

— Çavuş Harrison yaman bir delikanlıymış, dedi. Bu şaka, bize ol-

dukça pahalıya malolacak. Yarın sıra dayığına yatacağız!

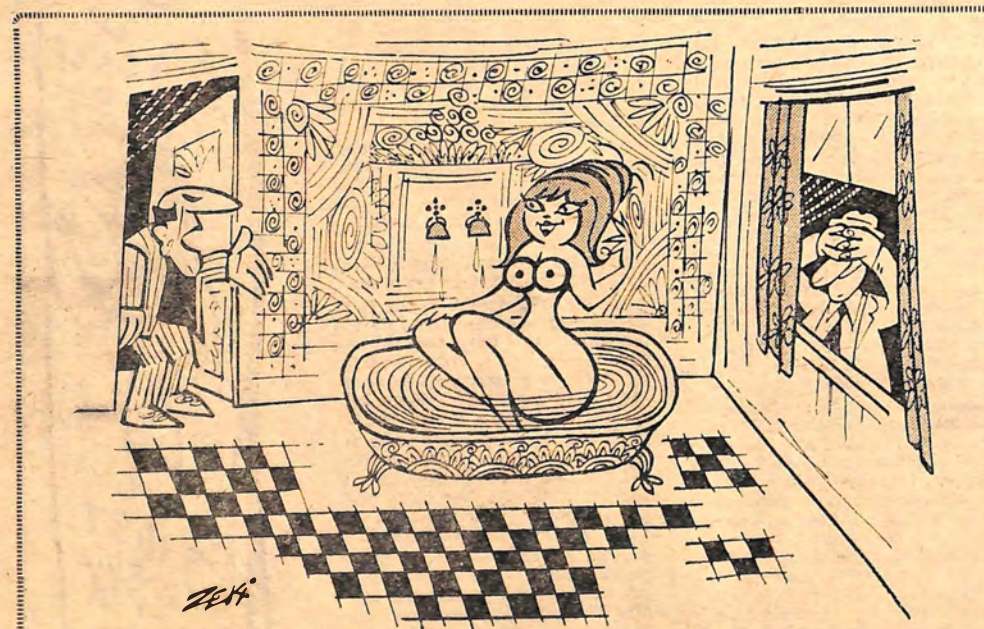
Pat söze karıştı:

— Bir teklifim var Kat. Bu gece başınızdan geçenleri çavuşa söylemezseniz biz de sırrınızı başkalarına söylemeyiz, tamam mı?

Kız, başını sallayarak kabul ettiğini belirtti. Sonra arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

Rock içini çekti: — Bir de onu yeşile boyamak istiyorduk. Oysa aynaya bakarsanız, suratlarımız şimdiden yemyeşil oldu! Hem de korkudan!...

(Bertrand de Goyon'dan)

— «Perdeleri niçin kapatmadın» diyecektim ama, adam göziünü kapatmış...
Demek, lüzum görmedin!..

Taklit

Sirk müdürü, işsiz artiste sordu:

— Hünelerinizi kısaca anlatın. Meselâ neler yaparsınız?

— Köpek taklidi yaparım, dedi artist.

— Ne! diye bağırdı adam. Benimle alay mı ediyorsunuz? Bık-tım «tık bu basit taklitlerden! Elimde en azından böyle yüz ki-şi var.

— Ama, diyerek boynunu bük-tü beriki, bir köpeği bütün özel-likleriyle taklit ederim ben.

— Çıkın lütfen, boş yere za-manımı almayın bari!

Adamcağız, «Hav, hav, hav» diye havlayarak kapıya doğru iler-ledi ve odadan çıkacağı sırada bir bacağı kaldırarak duvara şeyini etti!

Unutmak

Yargıç, katil zanlısına sordu:

— Karınızı öldürdünüz, sonra parçalayarak kutulara koydunuz. Peki üstüne, «Dikkat, kırılacak eşya» yazısını neden yazdınız?

— Vallahi kötü bir maksadım yoktu, dedi sanık. Karımı, göz-lüklerini çıkartmadan öldürdüm-mü sonradan hatırladım da!...

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan :
SUAVİ SÜALP
Çizen :
SEMİH BALCIOĞLU

TABİİ SELÂHATTİN BU HALDEYKEN DEVLET VE HÜKÜMET İŞLERİ DE İYİCE LÂĞKA OLMUŞTU ... HERKES BİLDİĞİNİ OKUYORDU . BİNLERCE KALABALIK MEYDANLARA BAĞIRIYORDU .

LÂNGİRT
SALONLARI İHYA
EDİLMELİ ...

DOĞUM
KONTROLUNA
HAYIR .

HERŞEYE
HAYIIIIIR ...

BAĞKA BİR MEYDANDA .

ÖTEKİ MEYDANA UZAK BİR MEYDANDA DA HERKES MEYDANDAYDI .

O SIRADA BİR YERDE ...

— 5 —

Tufan:

— Eyi mi? dedi, yaşını onsekiz yazdım...

— Eyi... Ufak dersin almazlar belki.

— Boyunu birsekse yazdım...

— Olsun, yetmişse yakın, öyle bil-sinler. Hem onlar çağırana kadar bö-yürdüm de...

Tufan, iki resmi zarfın içine koy-duktan sonra:

— Al oğlum, gendi elinnen gapa, dedi.

Rifat zarfı, besmele çekerek tükü-rükleyip kapattı:

— Hadi, dedi, bunu postaneye gö-türüp atak...

Kahveden çıktılar. Tufan iki tane si-gara çıkardı, birini kendi ağzına koydu, birini de Rifat'ın ağzına ver-di:

— Bak, dedi, nasıl yakıyorum kib-riti?...

Kibrit çöpünü parmaklarının ara-sına yerleştirdi, kutuyu da avucunun içine sıkıstırdı:

— Şimdi söyle bir kıvrıcam, çak-mak gibi yakacam kibriti.

Gerçekten, avucunu şöyle bir oy-natınca, kibrit, baş parmağıyla, o-nun yanındaki parmağın arasından yanarak çıktı.

— Nasıl? dedi.

— Lan çok güzel, bana da öğret-bel... Hani biliyon mu, filmde böy-le bi yakacan kibriti...

Postanenin camlı kapısında, ikisi de kendilerini biraz seyrettikten son-ra, içeriye girdiler. Rifat, pul sa-tan memurun yanına yaklaştı:

— Bi pul, dedi.

Elli kuruşu uzattı... İnadına me-mur görsün diye, zarfı ters çevirip öyle yapıştırdı pulu. Memur, işin-den başını kaldırmayınca, Rifat:

— Heç işde, artis olacağız da, de-di, onun için bu mektup...

Yine ilgilenmedi adam...

Rifat, mektubu kutuya atmaya gı-derken:

— İnek, dedi memur için Tufan'a. Yarın artis olursak inek gibi el-gışlar... Niye lan pul satanlar böyle heç ilgilenmezler insanla?

— Alışmış oğlum, nesine gerek o-nun mektubun nereye gittiği?

Postaneden çıktılar. İkisi de nere-ye gideceklerini bilmiyorlardı. Bir müddet asfaltta yürüdüler. Gazete-cinin birinin önünde durup, gazete başlıklarına baktılar. Ama, hiç il-ginç değildi haberler onlar için. Hiç birinde de hiçbir artistin ne intiharı vardı, ne de evlenme boşanma lâ-fı. Nesine gerekti onların Başbaka-rın lâfları, nesine gerekti onların muhalefet liderinin lâfları. Sonra, gazetelerin üstünde bir yabancı der-gi gördüler. Çirliçiplar bir kadın vardı kapağında.

— Hişt, dedi Rifat, tavana bak tavana...

— Heye lan, dedi Tufan...

Biraz daha o resme baktıktan sonra yollarına devam ettiler.

Rifat:

— Hele bi artis olak, onun gibi neleri elimizden gelip geçer. Ye-ter ki bizim iş tamam olsun. Para da, avrat da, kız da gani... Amma çok güzeldi ha...

— Güzel de lâf mı, su paluzesi...

Tepebağa saptılar. Yeni açılmış caddeye çıktılar. Bir berber dükkā-nının dışarıya koymuş olduğu ay-nadan yararlanarak saçlarını tara-dılar. Adliye binasının önüne gel-diklerinde, bir bisikletli ile motosik-letlinin çarpışmış olduğunu gördü-

16

ŞEKERİ ORTA

Muzaffer İZGÜ

ler. Motosikletli bisikletliye, bisik-letli motosikletliye sövüp duruyor-du. Ama, motosikletli daha iri ya-rı olduğu için sövme bakımından daha avantajlıydı. Onun için mo-tosikletli iki sövse bisikletli an-cak bir sövebiliyordu. Çevreden in-sanlar:

— Atnan deve deel yahu, annaşın getsin, diyorlardı.

Başka biri:

— Altı üstü cant biraz eyrılmış. Ver bisikletliye bi doğrultma para-sı, olsun bitsin, diyordu.

Motosikletli:

— Neye veriyim? diyordu. Ben çık-madım ki, yirtık şeyden barmak çı-kar gibi köşeden, gendi çıktı, ceza-sını çeksin.

Tufan:

— Hadi, dedi gidek, adamı şahit mahit yazarlar, sonra anamız ağlar, garakolda dayak bile yen, niye gö-rün diye...

Orduevinin oradan saptılar. Ağaçlı caddenin dördüncü sokağındaydı Ri-fat'ın sevgilisi. Daha doğrusu Ri-fat'ın göz koyduğu kız. Bir gün, ki-zı annesiyle çarşıdayken takip et-miş, ana kız bir kaç dükkāna girip çıktuktan sonra, buraya, bu eve gel-mişlerdi. Şimdi Rifat, hiç olmazsa haftada iki kez bu sokaktan ge-iyor, şayet raslantı olarak kız pen-cereyseyse, veya bakkala gidiyorsa, seviniyor:

«Benim için çıktı» diyordu.

Oysa ki kızın hiçbir şeyden haberi yoktu... Sokağa yaklaştıklarında, Rifat bir kere daha el attı saçına. Tufan'a:

— Sen bakma ha pencereye doğ-ru, dedi.

— Olur, dedi Tufan...

Sarı boyalı evin önüne geldikle-rinde Rifat'ın kalbi küt küt atıyor-du. Tufan, gerçekten başını kaldı-rıp bakmadığı bile pencereye. Rifat kızı göremediği halde, evi biraz geç-tikten sonra:

— Selâm verdi bana, dedi. Şöyle elini kaldırdı, saçlarına götürdü, sonra da gülümsedi...

— Öyle mi? dedi Tufan...

— Heyya... Babası büyük bir me-murmuş ya, keşfedemedim dana. Herif hep gara gara elbiseler giy-iyor. Belki de müdürdür bir yerde... Okalıptüstü caddeye çıktılar.

Rifat:

— Biliyon mu, dedi, artis olunca bin dene de kız gelse, gene de bu-nu avrat ederim gendime... Ötekile-ri de koklarını amma, bundan heç vazgeçmem...

Garaşı geçip, tekrar Adliye bina-sının oraya geldiklerinde, hâlâ bi-si letliyle motosikletli küfürleşiyor-lar, trafik polisi de, belki bu küfür-leşmelerin sonucunda anlaşılabirler, ben de yazmaktan çızmekten kurtu-lurum diyerek sonucu bekliyordu.

Arada bir de, elindeki metreyi a-çarak:

— Eee, ba in ölçmeye başlıyorum haa, diyordu.

Bunun üzerine, iki taraf küfürle-re biraz daha hız katıp, biraz daha yenilerini ekleyerek nerdeyse boğaz boğaza geliyorlardı.

— Gardaşım, diyordu, dinleyenler, bunun ikisi de geçi, inatçı geçi. Bi-rinden biri yola gelmiyor ki...

Başka biri:

— Esas gabahat motosikletlinin, deyince, bu kez motosikletli, bunu diyene karşı horozlanıyor:

— Lan sen ne bilin, trafik memu-ru musun? diyordu.

Son kez polis:

— Bakın, burada dünyanın insanı-nı topladınız başınıza, nerdeyse tra-fik de tikanacak, lîd dakikaya kadar anlaşırsanız anlaşın, yoksa ölçmeye başlıyorum.

Biri:

— Ölç memur efendi ölç, diyordu. Bu defa polis, ona kızıyor:

— Senden izin mi alacağız ulan, hadi git işine, diyordu.

Ama beriki de dikleniyor:

— Gabahat her ikisinin, diyordu. İşî güçlü olmayan insanlar için böyle şeyler kaza falan değil, basba-yağı eğlenceydi. Yerde yatan bisik-letli seyretmek, eğilmiş cantına bak-mak, sonra motosikletlin kırılmış farı, tîm eğlence bunlar. Hele, ta-rafların birbirlerine küfürleri sal-layıp, boğaz boğaza gelmeleri, beleş eğlence ki, ne beleş eğlence. O ara, evine marul alıp gitmekte olan bir ihtiyar bile lâfa karıştı:

— En eyisi, bunun ikisini de di-kın içeri altışar sene, annasınlar ga-vatlar. Ulan memlekette sağlam in-san bırakmadınız be, kimi kör, ki-mi topal. Hep niye oluyor, siz depe-leye depeleye oluyor. Ayağınız yok mu sizin, basın gedin benim gibi...

— İyl ya, dedi biri, bas get işde dayı...

— Baa mı diyon lan?

— He, sana diyorum...

Kız: İhtiyar, marulu salladı:

— Alarım ayağının altına haa...

— Gondura mı sandın beni dayı?

— Bi çlynersem, gondura mı, na-lin mi görün...

Oradan geçen bir gece bekçisi, Po-lisin yanına yaklaşıarak:

— Beyim bişey lazım mı? dedi.

Arkadan biri cevap verdi polisin yerine:

— Heye lazım, zahmet olmazsa şu cantı doğrultuver.

Bekçi o tarafa ters ters baktı, Po-lis, hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı an-lamında başını salladı, bekçi de çek-ti gitti.

Motosikletli:

— De hele kaç lira isdiyon? dedi bisikletliye.

— Gaç lirası yok, dedi bisikletli. Nah şurdan bi cant alın, tamam. Bu cant da senin olsun. Dua et ki ben ölümedim, ölsem başın sittin sene dertten gurtulmazdı.

Motosikletli:

— Uzak deel senin ölmen, dedi. Sen böyle hanım ablalar gibi tekere binersen, çok galmaz, bi yerde ha-mur olun.

— Ulan esas sen hanım abla gibi biniyon be motosiklete...

— Oğlum, biz seni motosiklet diye kullanırık annadın mı? Hadi, kes de çenenî, gel gidip cant alak.

Polis:

— Tamam mı? dedi.

İkisi de polise cevap vermediler. Bisikletli cantı eğilmiş bisikletlin sürtiye sürtiye motosikletlinin ardı sıra yürüdü. Motosikletli:

Metin:

"Gibbs traş kremi ve

Gibbs traş bıçağı

ekibi

bana sıhhi ve kolay

bir traş sağlıyor..

diyor...

Gibbs traş kremi ve

Gibbs traş bıçağı

zevklî bir traş sağlar

GRAFİKA 191 713

(İlançılık : 1934 — 12)

— Pekiyi, bizim farı kim alacak? dedi.
 — Ne biliyim ben. Kim alırsa al-sın. Düşürmeseydin motorunu yere, kim dedi sana düşür.
 — Öğren öğren... Köşe çıkarken, insan durur, bi sağına bakar, bi so-luna, sona gene sağına, yol boşsa ortaya çıkar. Eyi ki ölmedin.
 — Dört dene çocuğum var...
 — Benim de...
 — Ne iş yapan sen?
 — Marangoz... Sen ne iş yapan?
 — İnşaatla çalışırın...
 — Yaa bak, ölsen dört dene çocu-ğün şimdi yetim...
 — Gaynanaya bozuldu sabahleyin gafam...
 — Benim de var bi dene belâ ba-sında... Ben hep Siptilli'deki Ha-lil'in gavesine çıkarım ha...
 — Eyi, ben de geliyim öylese bun-dan sona oraya...
 — Buldum bilin mi?
 — Bilirim...
 Onların arkalarından yürüyen Ri-fat, Tufan'a:
 — Arkadaş oldular ha, dedi...
 — Böyle arkadaşlıklar, çok eyi ar-kadaşlık doğurur, dedi Tufan...
 * * *

Gece saat onbirde Ârif onbaşı, kahveyi ocakçıya bıraktı. Daha doğ-rusu, üzerindeki beyaz ceketi çıkartıp duvara asınca, ocakçı:
 — Gidiyon galiba? dedi.
 Hiç cevap vermedi Ârif onbaşı o-na. Beyaz ceketin çıkmasıyla be-ra-ber, sağ omuzundaki ıslaklığın kay-bolmasına sevindi. Çünkü, beyaz ce-ketle beraber, sağ omuzunda duran ıslak peşkir de çiviye asmıştı. Bir an düşündü, peşkirin ocagin bir ya-nına assın, sabaha dek kurusun a-ma, ocağa girmek vardı için içinde, ocakçıyla burun buruna gelmek. Sevmemişti bir kez bu koca burun-lu adamı. Kendisi ocakçı, Ârif onbaşı ayakçı olduğu için tüm poz kesiyor-du akşama dek. Sanki onbaşının u-murundaydı. İsterse general olsun-du. O, insanların insanlığına değer verirdi. Örneğin Kel Hayri, çok ka-falı adamdı, bu ocakçıdan kat kat üstündü. Elline aldığı eski bir el-biseyi yarım gün uğraşıyla yepyeni yapardı. O küçükük iğnesteyle öyle bir örerd ki delikleri, bana mısın diyen, onun kadar güzel örgü ö-remezdi. Sonra, o elbiseleri istediği gibi büyültür, küçültür, ezilmiş yer-lerini çıkarır, yakasına ayrı bir bi-çim verir, gerekirse, ceplerden bir iksini kapatır, ama elbiseyi adam ederdi. O bile, bu ocakçı kadar poz yapmıyordu... Hele plânları okuyuşu, bir çizgiden, bir ok işaretinden dünyanın anlamını çıkarışı... Yok canım Kel Hayri büyük adamdı, çok bi' ytlık adam.

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, san-timl 25 lira, iç sayfalar 40 lradır.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Bu kadar içilir mi?

Körkütük, sallana sallana çiftliğine döndüyordu. Rahibi görün-ce, askervari bir selâm çakarak durdu. Karşısındakının dut gibi olduğunu anlayan rahip:
 — Gözlerime inanamıyorum, dedi. İşte, Tanrının günahkâr bir kulu!...
 — İnsan ölçüylü kaçırıldı mı, her şeyi yanlış görüyor muhte-rem peder, diye hıçkırıldı sarhoş. Ben de sizi ilk görüşte Napolyon sanmıştım!

Bağış

Adamcağız vasiyetnamesini hazırlıyordu. «Karıma on milyon lira bırakıyorum» diye yazmaya başladı. «Altı milyon, çok sevdi-ğim küçük kızıma. Dört milyon, oğluma... İki milyon, anneme...» Sonra satırbaşı yaptı ve hepsinin altına şunları yazdı: «Evet bırakacağım, bırakacağım ama, bu yirmilikli milyon lirayı ben ne-re-den bulacağım?»

Nasıl çalsın?

Arabasının klâksonu bozulmuştu. Çekti tamirciye. Fakat onun da kapıları kapalıydı ve üzerinde şöyle bir yazı vardı: «Dikkat! Otomatik kapının açılması için arabanızın klâksونunu üç kere çalınız.»

— Yerlerinize!

Dalgınlık

İki arkadaş karlılarından ve ev hayatından bahsediyorlardı. Biri:
 — Karım çok dalgındır, dedi.
 — Sahi mi?...
 — Evet. Geçen gün bana göm-lek alması için para vermiştim. Ne alsı beğenirsin?
 — Ne almış?
 — Kendine şapka!...

İdeal eş

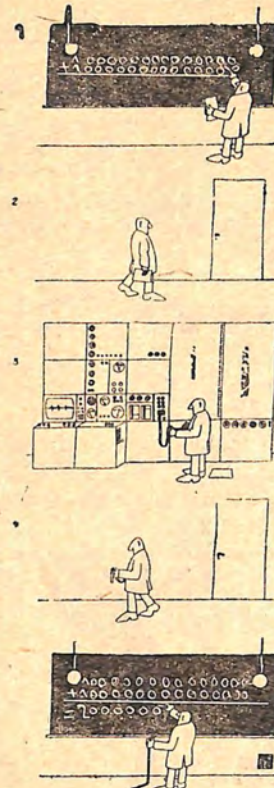
İki arkadaş dertleşiyordu. Bi-ri sordu:
 — Evlenmeyi düşünüyor mu-sun?
 — Elbette... Ya sen?...
 — Ben de düşünüyorum. Fakat idealimdeki kadını bulamadım henüz.
 — Kimmiş bu kadın?
 — En mutlu çiftler, birbirleri-ne hiç benzemeyen çiftler oldu-ğuna göre, benim tam zıddım o-lan dışı yaratık...
 — Anlayamadım...
 — Camım, meselâ ben metelik-sizin biriyim değil mi? Bana hiç benzememesi için evleneceğim kadın nasıl olmalı?
 — Milyonları olan biri...
 — Hah! Ben de o kadını arıyo-rum işte!

Fark

B.B.'nin evinde toplanılmış, çe-sitli oyunlar oynanıyordu. B.B. sordu:
 — Saat ile benim aramda ne fark vardır?
 Hayranlarından biri cevap ver-di:
 — Saat, zamanı gösterir. Oysa ki sen, insana zamanı unutturur-sun!

— Şimdi size bir sürpriz yapacağım!...

Yazısız

Çare

Vapur, okyanusun azgın dalga-ları arasında sallana sallana yol alırken, kamarasına çekilen kap-tan, doktoru çağırttı. Muayene-den sonra:
 — Pek önemli bir şeyiniz yok, dedi doktor. Sinirleriniz yıpran-mış, o kadar.
 — Pekiyi, ne tavsiye edersiniz?
 — Bol bol deniz yolculuğu yap-manızı!...

Olamaz!

Gazete okuyan adam, arkadaşı-na:
 — Şu işe bakın, dedi. Pasifik Okyanusunda binlerce yamyamın yaşadığı bir adaya, altı misyoner gönderiyorlarmış.
 — Neden acaba? dedi arkada-sı. Başka bulamamışlar mı? Bin-lerce yamyama, altı misyonerden birer lokma düşmez!

Cevap

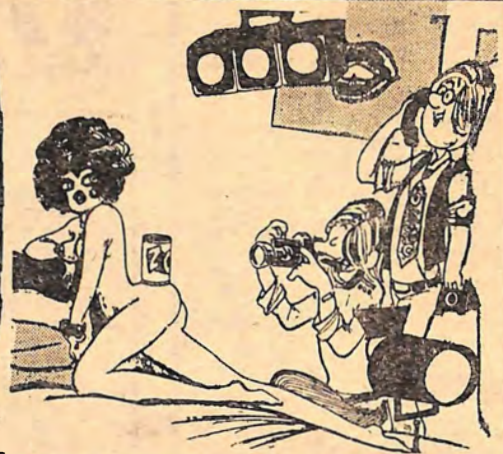
Öğretmen, küçük Toto'ya:
 — Bana, içinde süt bulunan beş şey söyle, dedi.
 Toto düşündü düşündü, cevabı verdi:
 — Yağ, peynir ve üç inek!...

Maksat

Olay Teksas'ta geçer. Büyük bir öfkeyle bara giren adam:
 — Güriültüyü kesin! diye bağı-rdı. İçinizden biriyle görülecek bir hesabım var. Kapı önünde duran atımı kim yeşile boyadı-yı sa çıksın ortaya!
 Herkes sustu, salonun en kuy-tu köşesinde oturan dev benzeri kovboy yerinden kalktı:
 — Ben boyadım. N'olacak yâ-ni?
 İlk soran yutkundu:
 — İkinci kat boyayı ne zaman süreceğinizi soracaktım da...

— SADECE BİR AYAĞI ANTİKA DEĞİLDİR !

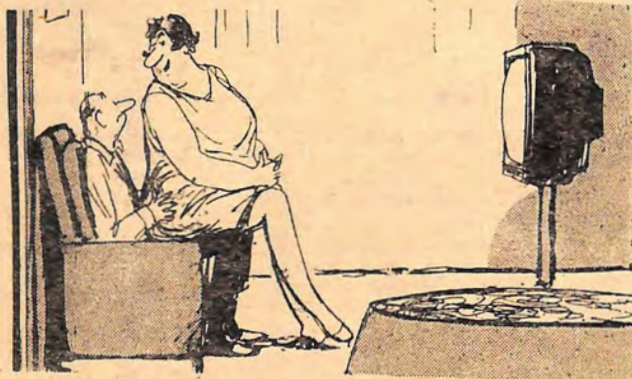
— REKLAM ŞİRKETİMİZE GÜNEBİLİRSİNİZ MÖSYÖ. MÜSTAHZARLARINIZ HERKES TARAFINDAN KAPISI- LACAKTIR.

— SANA "BUNLARDAN İŞ ÇIKMAZ " DEMEMİŞMİYDİM !..

— BEY BENİ NE ZAMAN BU VAZİ- YETTE GÖRSE, ÖNLÜĞÜMÜ DEĞİL, HAVLİYU İSTER.

— NASIL, RAHAT GÖRÜYOR MUGHUN ?..

— 000, BUGÜN ŞİŞ KEBABI VAR HA !..

YAZISIZ

— TUH, TELİZ DÜĞMESİ YERİNE NEREYE BASMIŞIM !..

LAŞINAR

CANKURTARAN YOK MUUU ?..

3LERİN UGURU

Size uğur getirecek

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE:

3 TALİHLİYE	3 APT. DAİRESİ
33 TALİHLİYE	33 BİN LİRA
333 TALİHLİYE	3 BİN LİRA
3333 TALİHLİYE	3 YÜZ LİRA
TOPLAMI: 3 MİLYON 333 BİN LİRA	

Tasarruflarınızı
19 Mart akşamına kadar
Bankamızda toplamaya
devam ediniz.
"Uğurlu Üçler" çekilişi
yuvanızın uğuru olacaktır.

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın ... istikbalinizin emniyetidir

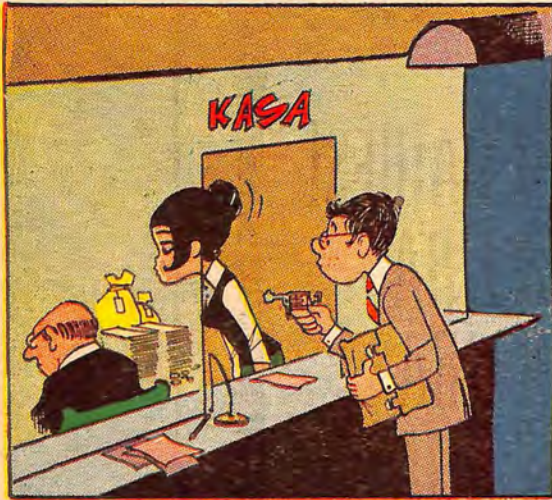
AKIYI

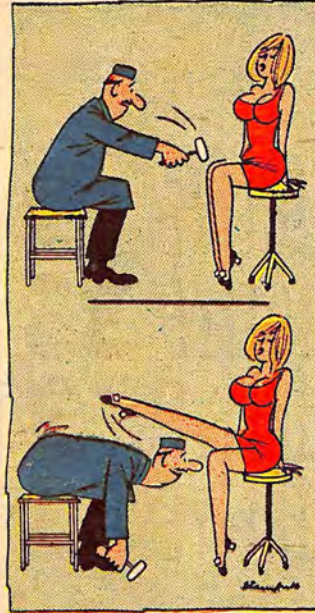
YAZISIZ

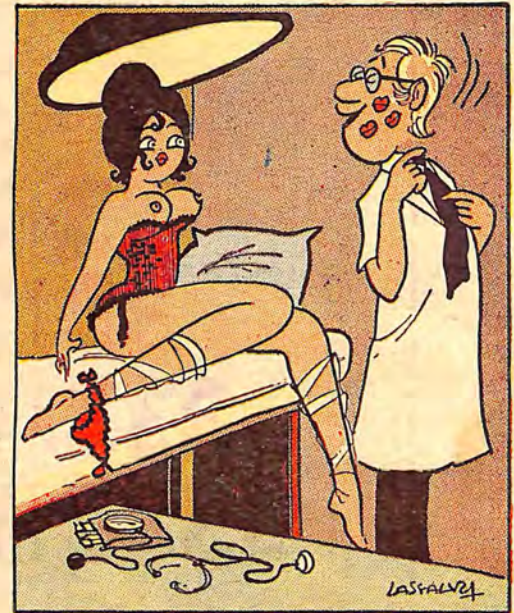
— YİNE NE YAPTIM CANIM , SÖYLESENE ?.

— VEZNEDAR BEY , OĞLUNUZ CEP HARÇLIĞI İSTİYOR !

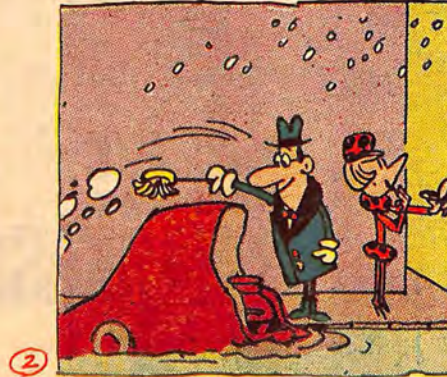
YAZISIZ

— GİYİNEBİLİRSİNİZ ARTIK ... SİHHATİNİZ
— BOMBA GİDİ !.

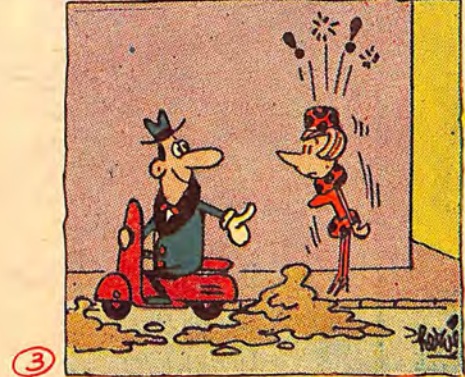

①

②

YAZISIZ

③